

2 Sa-mu-ên

Mục-dịch:

- (1) Để ghi lại lịch-sử trị-vì của Đa-vít,
- (2) để biểu-thị việc chỉ-huy có hiệu-quả dưới sự chỉ-dẫn của Đức Chúa TRỜI,
- (3) để khai-thị rằng một người cũng quan-trọng để có thể làm thành sự việc,
- (4) để chỉ cho biết các phẩm-chất cá-nhân làm vui lòng Đức Chúa TRỜI,
- (5) để miêu-tả Đa-vít là một người lãnh-đạo lý-tưởng của một vương-quốc bất toàn, và để làm cho người ta thấy trước Đấng Christ sẽ là vị lãnh-đạo lý-tưởng của một vương-quốc hoàn-hảo và mới (chương 7).

Người viết: Không rõ. Có người cho rằng tác-giả có thể là Xa-bút con trai của Na-than (1 Các Vua 4.5). Sách này cũng có phần viết của Na-than và Gát (1Sứ ký 29.29).

Ngày viết: 930 TC (Trước Christ giáng-sinh); được viết vừa khi triều đại của Đa-vít chấm dứt (1050-970 TC)

Bối-cảnh: Y-sơ-ra-ên dưới sự cai-trị của Đa-vít

Câu gốc: “Và Đa-vít ý-thức rằng Đức GIA-VÊ đã lập mình làm vua trên Y-sơ-ra-ên, và rằng Ngài đã nâng cao vương-quốc của mình vì có dân Y-sơ-ra-ên của Ngài” (5.12)

Những nét đặc-biệt: Quyển sách này được đặt tên theo tên của người đã xúc-dầu cho Đa-vít và đã hướng-dẫn Đa-vít sống vì Đức Chúa TRỜI.

Ý chính: Đứa nhỏ, đã biết bước đi vững, vừa đi khập-khiễng trong đôi guốc nhỏ bé của mẹ mình vừa khoe với mẹ là mình đang bước đi như mẹ bước đi vậy. Những con trẻ trong nhà cũng thường đóng trò đối-xử với nhau làm giống như cha mẹ mình cư-xử trong nhà. Đó là các hình-ảnh: con-cái có lẽ vô-tình bắt chước cha mẹ mình về cách ăn ở, nói năng và hành-động. Cha mẹ là mô-hình chúng bắt chước.

Trong tất cả những mô-hình các người tin-kính Đức Chúa TRỜI có ghi lại trong Thánh-Kinh Cựu Ước, có lẽ không có một con người nào nổi bật bằng Đa-vít. Sinh ra giữa khoảng thời-gian từ Áp-ra-ham đến Chúa Jê-sus, ông đã trở thành người lãnh-đạo mà Đức Chúa TRỜI đã lựa chọn cho dân Y-sơ-ra-ên và là tổ-tiên về phần thể-xác của Đấng Chịu-xức-dầu. Đa-vít đã là “một người theo chính tâm Ngài [Đức Chúa TRỜI]” (1 Sa-mu-ên 13.14). Những cá-tính nào Đa-vít có đã làm vui lòng Đức Chúa TRỜI?

Sách 2 Sa-mu-ên cho chúng ta biết câu-chuyện của Đa-vít. Khi quý vị đọc sách này, quý vị sẽ đầy thích thú khi ông ấy được tôn lên làm vua tại Giu-đa, kế đó làm vua của toàn thể dân Y-sơ-ra-ên (5.1-5.5), ca-tụng Đức Chúa TRỜI khi ông ấy dờn rương giao-ước về đền tạm (6.1-6.23), và hân-hoan khi ông ấy dẫn quân-đội mình chiến-thắng tất cả quân thù và hoàn-tất cuộc chinh-phục đất hứa đã khởi-sự từ Giô-suê (8-10). Đa-vít là một người đã hoàn-tất nhiều. Nhưng Đa-vít là con người như nhiều con người khác. Ông cũng có những thời-đoạn đen tối khi ông vấp-ngã và rơi vào tội-lỗi. Những chuyện thềm-muốn, ngoại-tình, và giết người không phải dễ-dàng để đọc (11-13). Những

chuyện đó tỏ rõ rằng ngay cả vĩ-nhân cố-gắng theo Đức Chúa TRỜI cũng dễ bị cám-dỗ và phạm tội.

Sự tôn-kính Đức Chúa TRỜI không bảo-đảm để có một đời sống không lo-ngại và dễ-dàng. Đa-vít đã có những vấn-đề gia-đình—chính con trai của mình đã khích-động toàn-thể quốc-gia phân-loạn và tự tôn làm vua (14.1-18.33). Sự hùng mạnh có thể đem lại kiêu-căng như chúng ta thấy nơi hành-động tội-lỗi của Đa-vít trong việc tống-kiểm-tra để lấy làm hãnh diện trong sức mạnh của quốc-gia mình (24.1-24.25). Nhưng câu chuyện một anh-hùng sa cơ không chấm dứt trong thâm-cảnh. Qua sự hối-cải, sự ông thông-giao và hòa-thuận với Đức Chúa TRỜI đã được hồi-phục, nhưng ông cũng đã phải đối-diện với các hậu-quả của các tội-lỗi mà ông đã vi-phạm (12-20). Những hậu-quả này ở với ông trong cuộc đời còn lại của ông, như là một việc nhắc-nhở về các việc làm đầy tội-lỗi của ông và việc ông cần Đức Chúa TRỜI.

Khi quý vị đọc 2 Sa-mu-ên, xin quý vị tìm kiếm các đặc-tính giống Đức Chúa TRỜI của ông—sự trung-tín, kiên-nhẫn, dửng-cảm, khoan-dung, phó-thác, chân-thành—cũng như các cá-tính tôn-vinh Đức Chúa TRỜI của ông chẳng hạn như tính khiêm-tôn và hối-hận. Có nhiều bài học có giá-trị từ các tội-lỗi và hối-cải của ông. Nguyên xin quý vị sẽ giống như Đa-vít, trở thành một người theo tâm Đức Chúa TRỜI.

Ghi chú: Trong Thánh Kinh nguyên ngữ Hê-bơ-rơ, hai sách 1 Sa-mu-ên và 2 Sa-mu-ên là một sách Sa-mu-ên, nhưng Thánh Kinh phiên-bản Hy-ngữ—bản Bảy Mươi, chia sách Sa-mu-ên thành hai sách.

A. CÁC THÀNH-CÔNG CỦA ĐA-VÍT (1.1-10.19)

1. Đa-vít trở thành vua Giu-đa (1.1-4.12)

Đa-vít than-khóc cho Sau-lơ và Giô-na-than (1.1-1.16)

1¹Bấy giờ xảy ra sau cái chết của Sau-lơ, khi Đa-vít đã trở về sau cuộc tàn-sát dân A-ma-léc, Đa-vít ở lại 2 ngày tại Xiéc-lác. ²Và xảy ra vào ngày thứ ba, kìa, một người nam đi ra từ trại của Sau-lơ, với quần-áo rách-rưới và đất trên đầu của hắn. Và xảy ra khi hắn đến cùng Đa-vít, thì hắn ngã xuống đất và nằm phủ phục⁽¹⁾. ³Thế thì Đa-vít nói với hắn: “Người từ đâu đến?” Và hắn thưa cùng Đa-vít: “Tôi đã trốn thoát từ trại Y-sơ-ra-ên.” ⁴Và Đa-vít nói với hắn: “Sự việc đã xảy ra thế nào? Hãy nói cho ta biết!” Và hắn nói: “Dân đã chạy trốn khỏi chiến-trận, và cũng có nhiều người trong dân đã ngã và chết; và Sau-lơ và con trai của người là Giô-na-than cũng chết.” ⁵Thế là Đa-vít nói với người trai trẻ đã cho mình biết: “Làm sao người biết Sau-lơ và con trai của người là Giô-na-than chết?” ⁶Và người trai trẻ đã cho ông biết rằng: “Tinh cờ tôi ở trên núi Ghinh-bô-a; và kìa, Sau-lơ đang nương trên cây giáo của người. Và kìa, chiến-xa và kỵ binh đang đuổi theo sát người. ⁷Và khi người nhìn lại đằng sau người, người thấy tôi, và gọi tôi. Và tôi thưa: ‘Có tôi đây.’ ⁸Và người nói với tôi: ‘Người là ai?’ Và tôi nói với người: ‘Tôi là một người A-ma-léc.’ ⁹Lúc đó người nói với tôi: ‘Làm ơn đứng bên ta và giết ta; vì nỗi thông-khó đã chộp lấy ta vì toàn-thể sự sống của ta vẫn còn ở trong ta⁽²⁾. ¹⁰Vì vậy, tôi đã đứng bên người và đã giết người, vì tôi đã biết rằng người không thể sống được sau khi người đã ngã. Và tôi đã lấy cái vương-miện ở trên đầu người và cái vòng tay ở trên cánh tay người, và tôi đã đem chúng đến đây cho chúa tôi.”

¹¹Khi ấy Đa-vít nắm lấy quần-áo của mình và xé chúng ra; và tất cả những kẻ theo người cũng vậy. ¹²Và họ than khóc, khóc-lóc, và kiêng ăn cho đến chiều tối vì Sau-lơ và con trai của người là Giô-na-than, và vì dân của ĐỨC GIA-VÊ và nhà Y-sơ-ra-ên, bởi vì họ đã ngã chết bởi gươm. ¹³Và Đa-vít nói với người trai trẻ là kẻ đã cho mình biết: “Người ở đâu đến?” Và nó trả lời: “Tôi là con trai của một người nước ngoài, người A-ma-léc.” ¹⁴Rồi Đa-vít nói với nó: “Làm sao người đã chẳng sợ giờ tay của người ra để hủy-diệt người đã được xúc dầu của ĐỨC GIA-VÊ?” ¹⁵Và Đa-vít gọi một trong các người trai trẻ và nói: “Đi đón nó xuống.” Vậy thì, người ấy đánh hạ hắn và hắn chết. ¹⁶Và Đa-vít đã nói với người ấy: “Máu của người ở trên đầu người; vì miện của người đã làm chứng chống người, rằng: ‘Tôi đã giết người đã được xúc dầu của ĐỨC GIA-VÊ.’”

Khúc ai-ca của Đa-vít cho Sau-lơ và Giô-na-than (1.17-1.27)

¹⁷Rồi, Đa-vít hò lời ai oán này về Sau-lơ và Giô-na-than con trai của người, ¹⁸(rồi ông bảo họ dạy cho các con trai Giu-đa bài hát đờn cò đó; này, nó được chép trong sách của Gia-sa):

¹⁹“Người đẹp của người, ôi Y-sơ-ra-ên, bị giết trên các

¹nằm xoài úp mặt xuống đất để tỏ sự khuất phục

²nghĩa là: muốn chết mà chết không được

chỗ cao⁽³⁾ của người!

Thế nào các người hùng đã ngã gục!

²⁰“Đùng nói về nó tại Gát,

Chớ rao-truyền nó trong các phố Ách-ca-lôn,

E rằng các con gái dân Phi-li-tin vui-mừng,

Sợ rằng các con gái những kẻ không cắt-bì hớn-hở.

²¹“Ôi các núi Ghinh-bô-a!

Chớ để sương hay mưa sa trên các người, và cũng đừng để sa trên cánh đồng có các cửa-lễ!

Vì ở đó, cái khiên của vị anh-hùng đã bị ô-úế,

Cái khiên của Sau-lơ, đã chẳng được xúc-dầu.

²²“Từ huyết kẻ bị giết, từ mồ của người hùng,

Cung của Giô-na-than đã không quay trở lại,

Và kiếm của Sau-lơ đã chẳng trở về trống không.

²³“Sau-lơ và Giô-na-than, yêu-dầu và dễ mến trong đời họ,

Và trong cái chết của họ, họ đã chẳng rời nhau;

Họ đã lệ làng hơn những chim đại-bàng,

Họ đã mạnh mẽ hơn những con sư-tử.

²⁴“Khóc cho Sau-lơ đi, hỡi những con gái Y-sơ-ra-ên,

Ngài đã mặc cho người hoa lệ bằng màu đỏ điều,

Ngài đã gắn các đồ trang-sức bằng vàng trên trang phục các người.

²⁵“Thế nào các người hùng đã ngã gục giữa chiến-trường!

Giô-na-than ôi, anh bị giết trên các chỗ cao của anh.

²⁶“Tôi đau-khổ vì anh, hỡi anh tôi Giô-na-than;

Anh đã rất dễ mến đối với tôi;

Tình anh cho tôi đã diệu-kỳ hơn tình yêu của các nàng.

²⁷“Thế nào người hùng đã ngã gục,

Và, các vũ-khí của chiến-trường bị hủy!”

Đa-vít được tôn lên làm vua của Giu-đa (2.1-2.7)

2¹Rồi xảy ra sau đó, Đa-vít cầu-vấn ĐỨC GIA-VÊ, thưa: “Con có nên đi lên đến một trong các thành của Giu-đa chẳng?” Và ĐỨC GIA-VÊ phán cùng ông: “Hãy đi lên.” Thế là Đa-vít thưa: “Nơi nào con sẽ đi lên?” Và Ngài phán: “Đến Hép-rôn.” ²Vì vậy Đa-vít đi lên đó, cùng với 2 người vợ của ông, A-hi-nô-am người nữ Gít-rê-ên, và A-bi-ga-in vợ của Na-banh người Cạt-mên. ³Rồi Đa-vít đem lên các thuộc hạ của ông hiện ở cùng ông, mỗi người với gia-hộ của họ; rồi họ sống trong các thành thuộc Hép-rôn. ⁴Rồi các người Giu-đa đến, và ở đó họ xúc-dầu cho Đa-vít làm vua trên nhà Giu-đa. Và họ cho Đa-vít biết, nói: “Chính các người ở Gia-be ở xứ Ga-la-át đã chôn Sau-lơ.” ⁵Và Đa-vít sai các sứ-giá đến cùng các người ở Gia-be ở xứ Ga-la-át, và nói với họ: “Nguyên-xin các người được ĐỨC GIA-VÊ ban phước, vì các người đã tỏ ra lòng tốt này đối với Sau-lơ, chúa các người, và đã chôn người. ⁶Và bây giờ, nguyên-xin ĐỨC GIA-VÊ bày tỏ sự ân-cần

³nghĩa là: vinh quang

thương-yêu và lễ-thật cho các người; và ta cũng sẽ bày tỏ điều tốt-lành này cho các người, vì các người đã làm điều này. ⁷Vì thế, bây giờ, hãy để những bàn tay của các người mạnh, và hãy dừng-cảm; vì Sau-lo, chúa các người, chết rồi, và cũng vì nhà Giu-đa đã xúc-dầu cho ta làm vua của họ.”

Áp-ne tôn Ích-bô-sét lên làm vua (2.8-2.11)

⁸Nhưng Áp-ne con trai của Nê-rô, chỉ-huy-trưởng quân-đội của Sau-lo, đã giữ Ích-bô-sét⁽¹⁾ con trai của Sau-lo và đưa người qua đến Ma-ha-na-im. ⁹Và ông lập người lên làm vua trên Ga-la-át, trên dân A-su-rít, trên Gít-rê-ên, trên Ép-ra-im, và trên Bên-gia-min, thậm chí trên tất cả Y-sơ-ra-ên. ¹⁰Ích-bô-sét con trai của Sau-lo được 40 tuổi khi người khởi-sự cai-trị Y-sơ-ra-ên, và người cai-trị 2 năm. Tuy nhiên, nhà Giu-đa thì theo Đa-vít. ¹¹Còn thời-gian Đa-vít làm vua tại Hép-rôn trên nhà Giu-đa là 7 năm 6 tháng.

Nội-chiến bắt đầu (2.12-2.32)

¹²Bây giờ, Áp-ne con trai của Nê-rô, đi ra từ Ma-ha-na-im đến Ga-ba-ôn cùng với các tôi-tớ của Ích-bô-sét con trai của Sau-lo. ¹³Và Giô-áp, con trai của Xê-ru-gia và các tôi-tớ của Đa-vít, cũng đi ra đón họ cạnh cái hồ của Ga-ba-ôn; rồi chúng ngồi xuống, bọn này ở bên này hồ, và bọn kia ở bên kia hồ. ¹⁴Rồi Áp-ne nói với Giô-áp: “Bây giờ, hãy cho các người trai trẻ chỗi dậy và đưa tài trước mặt chúng ta.” Và Giô-áp nói: “Hãy cho chúng chỗi dậy.” ¹⁵Vì vậy, chúng chỗi dậy và đi qua và *đếm số*, 12 cho Bên-gia-min và Ích-bô-sét con trai của Sau-lo, và 12 thuộc các tôi-tớ của Đa-vít. ¹⁶Rồi mỗi một người trong bọn chúng nắm đầu đối-thủ của hắn và *dầm* grom của hắn vào hông đối-thủ của hắn; thế là chúng đều cùng nhau ngã xuống. Vì thế, chỗ đó được gọi là đồng Grom⁽²⁾, là nơi ở trong Ga-ba-ôn. ¹⁷Và ngày đó, cuộc chiến-đấu rất dữ-đội; Áp-ne và các người của Y-sơ-ra-ên bị đánh trước mặt các tôi-tớ của Đa-vít.

¹⁸Ngay lúc đó, cả 3 người con trai của Xê-ru-gia đều ở đó, Giô-áp, A-bi-sai, và A-sa-ên; và A-sa-ên nhẹ-nhàng trong các chân của hắn⁽³⁾ như một trong những con hoàng-dương ở ngoài đồng. ¹⁹Và A-sa-ên đuổi theo Áp-ne, và không xoay qua bên hữu hay bên tả *chỉ* đuổi theo Áp-ne. ²⁰Lúc đó Áp-ne ngo lại đằng sau hắn mà nói: “A-sa-ên, người đó phải không?” Và người trả lời: “Ta đây.” ²¹Thế là Áp-ne nói với người: “Người hãy xoay qua bên hữu của người hay bên tả của người mà nắm lấy một người trong bọn thanh-niên cho người, và lấy cho người chiến-lợi-phẩm của nó!” Nhưng A-sa-ên không muốn *thôi*⁽⁴⁾ truy đuổi hắn. ²²Và Áp-ne lập lại cùng A-sa-ên: “Thôi đừng theo ta nữa. Tại sao ta phải đánh người xuống đất?” Rồi làm sao ta có thể ngược mặt của ta lên *nhìn* anh Giô-áp của người?” ²³Nhưng người không chịu *thôi* *truy* *đuổi*; vì thế, Áp-ne đánh người bằng chuôi cây giáo nơi bụng, đến nỗi cây giáo lòi ra ở sau lưng của người. Và người ngã ở đó và chết tại chỗ. Rồi xảy ra tất cả các người đến chỗ A-sa-ên đã ngã chết, đều *dừng lại* đứng im lặng.

¹Ích-bô-sét = người nhục-nhã

²nguyên ngữ: cánh-đồng các lưỡi grom

³hay: chạy lẹ-làng

⁴nguyên ngữ: quay qua một bên

²⁴Nhưng Giô-áp và A-bi-sai vẫn đuổi theo Áp-ne, và khi mặt trời đang xuống, họ đến đồi A-ma, ở phía trước Ghi-a, theo con đường của vùng hoang-vu của Ga-ba-ôn. ²⁵Những con trai Bên-gia-min họp nhau lại đằng sau Áp-ne và trở thành một băng, và chúng đứng trên một đỉnh của một cái đồi kia. ²⁶Lúc đó Áp-ne gọi Giô-áp và nói: “Lưỡi grom sẽ ăn nuốt mãi mãi sao? Người há chẳng biết sẽ là cay-đắng lúc kết thúc hay sao? Còn bao lâu nữa người sẽ không bảo chúng quay về đừng *đuổi* theo các anh em của chúng nữa?” ²⁷Và Giô-áp nói: “Nhu *Đức* Chúa TRỜI sống, nếu người đã chẳng nói, thì chắc-chắn bọn dân hăn đã đi luôn tới sáng mai, mỗi người *đuổi* theo anh em của họ.” ²⁸Thế là Giô-áp thối kèn; và tất cả dân đều dừng lại và không còn đuổi theo Y-sơ-ra-ên nữa, họ cũng không tiếp-tục đánh nhau nữa. ²⁹Rồi Áp-ne và đồng bọn của hắn đi xuyên qua A-ra-ba⁽⁵⁾ suốt đêm đó; thế là họ vượt sông Giô-đanh, đi cả buổi sáng, và đến Ma-ha-na-im.

³⁰Lúc đó Giô-áp trở về *sau khi* *đuổi* theo Áp-ne; khi người đã họp tất cả dân lại, thì 19 người trong các tôi-tớ của Đa-vít cộng thêm A-sa-ên đã mất. ³¹Nhưng các tôi-tớ của Đa-vít đã đánh hạ nhiều người Bên-gia-min và những người của Áp-ne, 360 người đã chết. ³²Rồi chúng mang A-sa-ên lên, và chôn người trong mộ của cha người tại Bết-lê-hem. Đoạn Giô-áp và những người của ông đi suốt đêm cho tới rạng đông *mới* đến Hép-rôn.

Gia đình của Đa-vít được làm mạnh ra (3.1-3.5)

3¹Bây giờ, có cuộc chiến-tranh lâu dài giữa nhà Sau-lo và nhà Đa-vít; và Đa-vít đều-đặn trở nên mạnh hơn, nhưng nhà Sau-lo liên-tục trở nên yếu đi.

²Những con trai sinh ra cho Đa-vít ở tại Hép-rôn: con đầu lòng của ông là Am-nôn do A-hi-nô-am người nữ Gít-rê-ên; ³con trai thứ nhì, Ki-lê-áp, do A-bi-ga-in người vợ của Na-banh người Cạt-mên; con thứ ba, Áp-sa-lôm con trai của Ma-a-ca, là con gái của Thanh-mai, vua Ghê-su-rô; ⁴con thứ tư, A-đô-ni-gia con trai của Ha-ghít; con thứ năm, Sê-pha-tia con trai của A-bi-tanh; ⁵và con thứ sáu, Giết-rê-am do Éc-la vợ của Đa-vít. Những người con này đã được sinh ra cho Đa-vít tại Hép-rôn.

Áp-ne hiệp cùng Đa-vít (3.6-3.21)

⁶Và đã xảy ra trong khi có chiến-tranh giữa nhà Sau-lo và nhà Đa-vít rằng Áp-ne đang tự làm cho hắn mạnh lên trong nhà Sau-lo. ⁷Bây giờ, Sau-lo có một người vợ lẽ tên là Rít-ba, con gái của A-gia; rồi Ích-bô-sét nói với Áp-ne: “Tại sao ông đã đi vào trong⁽⁶⁾ vợ lẽ của cha ta?” ⁸Thế thì, Áp-ne rất giận về các lời của Ích-bô-sét và nói: “Ta há là cái đầu con chó thuộc về Giu-đa ư? Hôm nay ta tỏ ra từ-tế với nhà Sau-lo, cha của bệ hạ, với anh em của cha của bệ hạ, và với bạn bè của bệ hạ, và đã không nộp bệ hạ vào trong tay Đa-vít; vậy mà hôm nay, bệ hạ lại buột lưỡi ta về người đàn-bà ấy. ⁹Nguyện xin *Đức* Chúa TRỜI gây ra như thế cho Áp-ne, và cũng hơn thế nữa, y như *Đức* GIA-VÊ đã thế cùng Đa-vít, mà ta không hoàn-tất điều này cho người, ¹⁰để chuyên vương-quốc từ nhà Sau-lo, và để thiết-lập ngôi Đa-vít trên Y-sơ-ra-ên và trên Giu-đa, từ Đan ngay cả đến Bê-e-Sê-ba.” ¹¹Và vua không còn có thể

⁵A-ra-ba nghĩa là “vùng đồng bằng”

⁶nghĩa là: quan hệ xác thịt

trả lời Áp-ne một lời nào nữa, vì vua sợ *hắn*.

12Rồi, Áp-ne sai các sứ-giã thay mình đến cùng Đa-vít, nói: “Đất này là của ai? Hãy lập giao-ước của ngài với tôi, rồi này, tay tôi sẽ ở cùng ngài để đem tất cả Y-sơ-ra-ên về với ngài.” ¹³Và Đa-vít nói: “Tốt! Ta sẽ lập một giao-ước với ông, nhưng ta yêu-cầu ông một điều, đó là ông sẽ không được thấy mặt ta ngoại trừ trước tiên ông dẫn Mì-can-gh, con gái của Sau-lơ đến, khi ông đến để thấy mặt ta.” ¹⁴Thế là, Đa-vít sai các sứ-giã đến cùng Ích-bô-sét, con trai của Sau-lơ, nói: “Hãy giao Mì-can-gh vợ của ta cho ta, là người mà ta đã cưới bằng sinh-lễ 100 dương-bì của dân Phi-li-tin.” ¹⁵Và Ích-bô-sét sai bắt bà khỏi chồng bà, khỏi Pha-ti-ên⁽¹⁾, con trai của La-ít. ¹⁶Nhưng chồng bà đi với bà, người vừa khóc vừa đi, và đi theo bà xa đến tận Ba-hu-rim. Đoạn Áp-ne nói với người: “Đi, hãy trở về.” Vì vậy, người trở về.

17Bấy giờ, Áp-ne đã hỏi ý-kiến các trưởng-lão của Y-sơ-ra-ên rằng: “Trong các thời-gian đã qua, các ông đã tìm kiếm Đa-vít để làm vua của mình. ¹⁸Thế thì, bây giờ, hãy làm đi! Vì ĐỨC GIA-VÊ đã nói về Đa-vít rằng: ‘Bởi tay tôi-tớ Đa-vít của Ta, Ta sẽ giải-cứ dân Y-sơ-ra-ên của Ta khỏi tay dân Phi-li-tin và khỏi tay tất cả các kẻ thù-nghịch chúng.’” ¹⁹Và Áp-ne cũng nói trong tâm nghe của Bên-gia-min; và thêm vào đó, Áp-ne đi nói, trong khi Đa-vít nghe tại Hép-rôn, mọi điều dường như tốt cho Y-sơ-ra-ên và cho toàn-thể nhà Bên-gia-min.

20Thế thì Áp-ne và 20 người với *hắn* đến cùng Đa-vít tại Hép-rôn. Và Đa-vít làm một buổi tiệc đãi Áp-ne và các người đi với *hắn*. ²¹Và Áp-ne nói với Đa-vít: “Xin cho tôi chỗi dậy và đi, họp tất cả Y-sơ-ra-ên lại cùng chúa tôi, nhà vua, để họ có thể lập một giao-ước với chúa tôi, và để chúa tôi được là vua trên tất cả mà hôn bệ hạ ao-ước.” Vì vậy, Đa-vít sai Áp-ne đi và *hắn* đi trong binh-an.

Giô-áp giết Áp-ne (3.22-3.30)

22Và kìa, các tôi-tớ của Đa-vít và Giô-áp đến từ cuộc đột-kích và đem về nhiều chiến-lợi-phẩm với họ; nhưng Áp-ne đã không ở với Đa-vít tại Hép-rôn, vì vua đã sai *hắn* đi, và *hắn* đã đi trong binh-an. ²³Khi Giô-áp và tất cả quân-đội ở với mình đến, họ cho Giô-áp biết rằng: “Áp-ne, con trai của Nê-rơ, đã đến cùng nhà vua, rồi nhà vua đã sai *hắn* đi, và *hắn* đã đi trong binh-an.” ²⁴Thế thì, Giô-áp đến cùng nhà vua và nói: “Bệ hạ đã làm điều gì vậy? Kìa, Áp-ne đã đến cùng bệ hạ; thế thì, tại sao bệ hạ đã sai *hắn* đi và *hắn* đã đi mất rồi? ²⁵Bệ hạ biết Áp-ne con trai của Nê-rơ, đã đến để đánh lừa bệ hạ và để biết được việc bệ hạ đi ra và đi vào⁽²⁾, và để biết được mọi điều bệ hạ đang làm.”

26Khi Giô-áp lui ra khỏi Đa-vít, người sai các sứ-giã *đuổi* theo Áp-ne, và chúng đem *hắn* trở lại từ giếng nước Si-ra; nhưng Đa-vít không biết. ²⁷Thế là, khi Áp-ne trở lại đến Hép-rôn, Giô-áp đem *hắn* qua một bên vào trong chỗ chính giữa công để nói chuyện riêng với *hắn*, và ở đó Giô-áp đánh *hắn* ở bụng vì cố máu của A-sa-ên, em trai của mình đến nỗi *hắn* chết. ²⁸Và sau đó, khi Đa-vít nghe việc ấy, vua nói: “Ta và vương-quốc ta vô-tội trước mặt ĐỨC GIA-VÊ mãi mãi về máu của Áp-ne con trai của Nê-rơ.

²⁹Nguyện nó rơi trên đầu của Giô-áp và trên tất cả nhà của cha nó; và nguyện nhà Giô-áp chẳng thiếu một người bị bệnh bạch-trược, hay người bệnh phung, hay kẻ phải chống gậy, hay kẻ ngã gục bởi guom, hay kẻ thiếu bánh mì.” ³⁰Như thế Giô-áp và anh là A-bi-sai, đã giết Áp-ne, vì Áp-ne đã giết A-sa-ên em của họ trong trận đánh tại Ga-ba-ôn.

Đa-vít để tang cho Áp-ne (3.31-3.38)

31Lúc đó, Đa-vít nói với Giô-áp và tất cả dân-chúng *đang* ở với mình: “Hãy xé áo-xống các người và thắt bao bố nơi lưng và hãy khóc than trước mặt Áp-ne.” Rồi vua Đa-vít bước đi phía đằng sau linh cữu. ³²Như vậy, họ chôn Áp-ne tại Hép-rôn; và nhà vua cất tiếng mình lên và khóc tại mộ của Áp-ne, và tất cả dân-chúng đều khóc. ³³Và nhà vua hô một bài về vi Áp-ne, rằng:

“Áp-ne, ông đã phải chết như một kẻ ngu chết ư?

³⁴“Hai tay ông đã chẳng bị trói, hai chân ông chẳng bị cùm;

Như một người ngã trước mặt kẻ độc-ác, ông đã ngã.”

Và tất cả dân-chúng lại khóc cho người. ³⁵Đoạn, tất cả dân-chúng đến để thuyết-phục Đa-vít ăn bánh trong khi vẫn còn là ban ngày; nhưng Đa-vít thề, nói: “Nguyện ĐỨC CHÚA TRỜI gây ra như thế cho ta, và cũng hơn thế nữa, nếu ta nếm bánh hay bất cứ một cái gì khác trước khi mặt trời lặn.” ³⁶Bấy giờ tất cả dân-chúng đều để ý về điều đó, và điều đó là tốt trước mắt họ⁽³⁾, y như mọi điều nhà vua đã làm đều là tốt trước mắt tất cả dân-chúng. ³⁷Vì vậy, tất cả dân-chúng và tất cả Y-sơ-ra-ên đều biết trong ngày đó rằng đã không phải là ý của nhà vua để giết Áp-ne, con trai của Nê-rơ. ³⁸Lúc đó nhà vua nói với các tôi-tớ của mình: “Các người há chẳng biết rằng một ông hoàng, một đại-nhân đã ngã xuống ngày trong Y-sơ-ra-ên hay sao? ³⁹Và ta yếu hôm nay, dù là vua đã được xúc dầu; và những người này, các con trai của Xê-ru-gia, quá khó cho ta. Nguyện xin ĐỨC GIA-VÊ báo trả kẻ làm điều xấu-xa ấy theo sự xấu-xa của nó.”

Ích-bô-sét bị giết (4.1-4.7)

4¹Bấy giờ, khi Ích-bô-sét, con trai của Sau-lơ, nghe Áp-ne đã chết tại Hép-rôn, vua nản lòng, và tất cả Y-sơ-ra-ên đều bối-rối. ²Và con trai của Sau-lơ có 2 người là chi-huy-trưởng của các băng; tên người này là Ba-a-na, tên người kia là Rê-cáp, là những con trai của Rim-môn, là người Bê-ê-rốt, trong những con trai của Bên-gia-min (vì Bê-ê-rốt cũng được xem thuộc về Bên-gia-min, ³và các người Bê-ê-rốt đã chạy trốn đến Ghi-tha-im và đã là ngoại kiều ở đó cho đến ngày này).

4⁴Bấy giờ, Giô-na-than, con trai của Sau-lơ, có một đứa con trai bị què 2 chân. Nó được 5 tuổi khi báo cáo về Sau-lơ và Giô-na-than đến từ Gít-rê-ên, và bà vú của nó bồng nó lên và chạy trốn. Và đã xảy ra trong khi bà lật-đật trốn chạy, nó té và bị què. Và tên nó là Mê-phi-bô-sét⁽⁴⁾.

5Thế là những con trai của Rim-môn người Bê-ê-rốt, Rê-cáp và Ba-a-na, ra đi và đến nhà của Ích-bô-sét trong sức nóng của ngày, trong khi vua đang nằm nghỉ trưa. ⁶Và

¹Trong 1 Sa-mu-ên 25.44: Phan-ghi

²nghĩa là: sinh hoạt hàng ngày

³hay: điều đó làm vui lòng họ

⁴Tên là Mê-ri-ba-anh theo 1 Sứ-ký 8.34 và 9.40

chúng đến chính giữa nhà, như các kẻ lấy lúa mì, và chúng đâm vua nơi bụng; và Rê-cáp và Ba-a-na anh của hắn trốn. ⁷Bấy giờ, khi chúng vào trong nhà, trong khi vua đang nằm trên giường của vua trong phòng ngủ của vua, chúng đã đánh hạ vua, giết vua, và chặt đầu của vua. Chúng lấy đầu của vua và đi bởi con đường trong A-ra-ba⁽¹⁾ trọn đêm.

Đa-vít phạt những kẻ giết Ích-bô-sét (4.8-4.12)

⁸Rồi chúng đem đầu của Ích-bô-sét cho Đa-vít tại Hép-rôn và nói với vua: “Này, đầu của Ích-bô-sét, con trai của Sau-lơ, kẻ thù của bộ hạ, kẻ truy tìm sinh-mạng của bộ hạ, như vậy ĐỨC GIA-VÊ đã ban cho chúa tôi, nhà vua, sự báo-thù ngày này, trên Sau-lơ và dòng-dõi hắn.”

⁹Và Đa-vít trả lời Rê-cáp và Ba-a-na anh của nó, các con trai của Rim-môn người Bê-ê-rôt, và nói với chúng: “Như ĐỨC GIA-VÊ sống, Đấng đã cứu-chuộc hồn ta khỏi mọi hiểm-nguy, ¹⁰khi kẻ đã cho ta biết rằng: ‘Kìa, Sau-lơ đã chết,’ và nó đã như là một kẻ đem đến tin mừng theo con mắt của nó⁽²⁾, thì ta đã bắt nó và giết nó tại Xiéc-lác, đây là phần-thưởng ta đã ban cho nó vì tin của nó. ¹¹Thì càng hơn bao nhiêu, khi những kẻ ác đã giết một người công-chính ở trong chính nhà của người ấy trên giường của người ấy, bây giờ ta há sẽ chẳng đòi máu của người ấy từ tay các người và diệt⁽³⁾ các người khỏi trái đất này hay sao?” ¹²Rồi Đa-vít ra lệnh cho các thanh-nam, và họ giết chúng và chặt các bàn tay và bàn chân của chúng, và treo chúng lên cạnh cái ao tại Hép-rôn. Nhưng họ lấy cái đầu của Ích-bô-sét và chôn nó trong mộ Áp-ne tại Hép-rôn.

2. Đa-vít thành vua của tất cả Y-sơ-ra-ên (5.1-7.29)

Đa-vít được xúc dầu làm vua trên Y-sơ-ra-ên (5.1-5.5)

⁵¹Sau đó, tất cả các chi-tộc của Y-sơ-ra-ên đến cùng Đa-vít tại Hép-rôn và nói: “Này, chúng tôi đều là xương của bộ hạ và thịt của bộ hạ. ²Trước đây, khi Sau-lơ làm vua trên chúng tôi, chính bộ hạ đã dẫn-dắt Y-sơ-ra-ên đi ra đi vào. Và ĐỨC GIA-VÊ đã phán cùng bộ hạ: ‘Người sẽ chăn-dắt dân Y-sơ-ra-ên của Ta, và người sẽ là một người cai-trị trên Y-sơ-ra-ên.’” ³Thế là tất cả các trưởng-lão của Y-sơ-ra-ên đều đến cùng vua tại Hép-rôn; và vua Đa-vít lập một giao-ước với họ trước mặt ĐỨC GIA-VÊ tại Hép-rôn; rồi họ xúc dầu cho Đa-vít làm vua trên Y-sơ-ra-ên. ⁴Đa-vít được 30 tuổi khi ông thành vua, ông trị-vì 40 năm. ⁵Tại Hép-rôn, ông trị-vì Giu-đa trong 7 năm 6 tháng, và tại Giê-ru-sa-lem, ông trị-vì trong 33 năm trên tất cả Y-sơ-ra-ên và Giu-đa.

Đa-vít chinh-phục Giê-ru-sa-lem (5.6-5.16)

⁶Bấy giờ, nhà vua và thuộc hạ của vua đi đến Giê-ru-sa-lem chống dân Giê-bu, cư-dân của xứ ấy. Và chúng nói với Đa-vít: “Người sẽ không được vào trong đây, nhưng kẻ đuì và què sẽ bắt người quay lại,” nghĩ rằng “Đa-vít không có thể vào trong đây.” ⁷Tuy nhiên, Đa-vít chiếm đồn Si-ôn; đó là thành của Đa-vít. ⁸Và Đa-vít đã nói vào ngày đó: “Hễ ai muốn đánh hạ dân Giê-bu, thì kẻ ấy hãy đung kẻ mù và kẻ què mà hồn Đa-vít ghét⁽⁴⁾, xuyên qua

đường hầm dẫn nước⁽⁵⁾.” Vì thế họ nói: “Kẻ mù hay kẻ què sẽ không được vào trong nhà này.” ⁹Thế là Đa-vít sống ở trong đồn đó, và gọi nó là thành Đa-vít. Và Đa-vít xây vách tất cả xung quanh từ Mi-lô⁽⁶⁾ và hướng về bên trong. ¹⁰Và Đa-vít trở thành lớn hơn và lớn hơn, vì GIA-VÊ ĐỨC CHÚA TRỜI vạn quân ở với người.

¹¹Sau đó, Hi-ram vua Ty-rơ sai các sứ-giả tới Đa-vít với những cây gỗ bá-hương, các thợ mộc, và các thợ đá; và họ xây một cái nhà cho Đa-vít. ¹²Và Đa-vít ý-thức rằng ĐỨC GIA-VÊ đã lập mình làm vua trên Y-sơ-ra-ên, và rằng Ngài đã nâng cao vương-quốc của mình vì cố dân Y-sơ-ra-ên của Ngài.

¹³Trong lúc đó, Đa-vít lấy nhiều vợ lẽ và vợ từ Giê-ru-sa-lem, sau khi ông đến từ Hép-rôn; và nhiều con trai và con gái được sinh ra cho Đa-vít. ¹⁴Bấy giờ, đây là tên những đứa con được sinh ra cho ông tại Giê-ru-sa-lem: Sa-mua, Sô-báp, Na-than, Sa-lô-môn, ⁵Gi-ba, Ê-li-sua, Nê-phết, Gia-phia, ¹⁶Ê-li-sa-ma, Ê-li-gia-đa, và Ê-li-phê-lét.

Đa-vít đánh bại dân Phi-li-tin (5.17-5.25)

¹⁷Khi dân Phi-li-tin nghe rằng họ đã xúc dầu cho Đa-vít làm vua trên Y-sơ-ra-ên, thì tất cả dân Phi-li-tin đi lên để tìm đánh Đa-vít; và khi Đa-vít nghe về điều đó, vua đi xuống đồn. ¹⁸Bấy giờ, dân Phi-li-tin đến và tự bủa ra trong thung-lũng Ra-pha. ¹⁹Thế thì Đa-vít cầu-vấn ĐỨC GIA-VÊ rằng: “Con sẽ đi lên chống lại dân Phi-li-tin chăng? Chúa sẽ phó chúng vào trong tay con chăng?” Và ĐỨC GIA-VÊ phán cùng Đa-vít: “Hãy đi lên, vì chắc-chắn Ta sẽ phó dân Phi-li-tin vào trong tay người.” ²⁰Vì vậy, Đa-vít kéo đến Ba-anh-Phê-rát-sim, và Đa-vít đánh hạ chúng ở đó; và vua nói: “ĐỨC GIA-VÊ đã đánh vỡ các kẻ thù ta trước mặt ta, như chẻ nước.” Vì thế, vua đặt tên chỗ đó là Ba-anh-Phê-rát-sim⁽⁷⁾. ²¹Và chúng bỏ rơi các thần-tượng của chúng ở đó, thế là Đa-vít và thuộc hạ của người đem chúng đi mất.

²²Bấy giờ dân Phi-li-tin lại đi lên một lần nữa, và tự bủa ra trong thung-lũng Ra-pha. ²³Và khi Đa-vít cầu-vấn ĐỨC GIA-VÊ, Ngài phán: “Người chờ đi thẳng lên; hãy đi vòng phía sau chúng và đến ngay chúng ở phía trước những cây dâu. ²⁴Và sẽ xảy ra, khi người nghe tiếng bước đi trong các ngọn những cây dâu, thì người sẽ hành-động nhanh-chóng, vì lúc đó GIA-VÊ sẽ đi ra trước mặt người để đánh hạ quân-đội của dân Phi-li-tin.” ²⁵Thế thì, Đa-vít làm như thế, y như ĐỨC GIA-VÊ đã truyền cho mình, đánh hạ dân Phi-li-tin từ Ghê-ba⁽⁸⁾ xa đến tận Ghê-xe.

Đa-vít đời rương giao-ước (6.1-6.5)

⁶¹Bấy giờ, Đa-vít lại tập-hợp tất cả 30 ngàn người đàn ông lựa chọn của Y-sơ-ra-ên. ²Rồi, Đa-vít chỗi dậy và đi với tất cả dân-chúng đang ở với mình đến Ba-lê-Giu-đa, để đem lên từ đó rương của ĐỨC CHÚA TRỜI, là vật được cầu-khẩn bởi Danh⁽⁹⁾, chính danh của ĐỨC GIA-VÊ vạn

¹A-ra-ba: vùng đồng bằng

²hay: nó đã nghĩ mình đang đem đến tin mừng

³nguyên ngữ: thiêu đốt

⁴bản khác: “...kẻ mù và kẻ què, là những kẻ ghét Đa-vít

⁵so sánh với 1 Sứ-ký 11.6 “Bấy giờ Đa-vít đã nói: ‘Hễ ai đánh hạ một người Giê-bu đầu tiên sẽ là trưởng và chỉ-huy-trưởng.’”

⁶Mi-lô nghĩa là thành-lũy

⁷Ba-anh-Phê-rát-sim nghĩa là “chủ-tể đánh vỡ”

⁸nguyên ngữ (nn): cho đến khi quý vị sắp đến Ghê-ba

⁹hay: rương của ĐỨC CHÚA TRỜI; trước rương ấy dân-chúng cầu Danh CHÚA

quân, là Đấng ngự ở trên các chê-rúp. ³Và họ để rương của Đức Chúa TRỜI trên một cái xe mới để họ có thể đem nó đi từ nhà A-bi-na-đáp, ở trên đồi; và U-xa và A-hi-giô, các người con trai của A-bi-na-đáp, đang dẫn đường cái xe mới đó. ⁴Thế là, họ đem nó với cái rương của Đức Chúa TRỜI từ nhà của A-bi-na-đáp, ở trên đồi; và A-hi-giô đang bước đi phía trước cái rương. ⁵Trong khi ấy, Đa-vít và tất cả nhà Y-sơ-ra-ên đang làm lễ trước mặt Đức GIA-VÊ với đủ loại nhạc khí làm bằng gỗ bá-hương, và với đàn lia, hạc-cầm, trống com, bạt đánh nhịp, và chấp-chỏa.

U-xa chết (6.6-6.11)

⁶Nhưng khi chúng đến sân đập lúa Na-côn, U-xa đưa tay ra về phía cái rương của Đức Chúa TRỜI và chụp lấy nó, vì các con bò suýt lật úp nó. ⁷Và con giận của Đức GIA-VÊ bùng bùng chống U-xa; và Đức Chúa TRỜI đánh người ngã xuống đó vì sự bất-kính của người; và người chết ở đó cạnh cái rương của Đức Chúa TRỜI. ⁸Và Đa-vít trở nên giận, vì sự bực-phát của Đức GIA-VÊ chống U-xa, và chỗ đó được gọi là Bê-rét-U-xa⁽¹⁾ cho đến ngày này. ⁹Vì vậy Đa-vít sợ Đức GIA-VÊ trong ngày đó; và vua nói: “Làm sao rương của Đức GIA-VÊ có thể đến cùng ta?” ¹⁰Và Đa-vít không muốn dời rương của Đức GIA-VÊ vào trong thành Đa-vít với người; nhưng Đa-vít đem nó qua một bên đến nhà của Ô-bết-Ê-đôm, người Gát. ¹¹Như vậy rương của Đức GIA-VÊ ở lại trong nhà của Ô-bết-Ê-đôm, người Gát trong 3 tháng; và Đức GIA-VÊ ban phước cho Ô-bết-Ê-đôm và tất cả gia-hộ của người.

Đa-vít dời rương giao-ước về Giê-ru-sa-lem (6.12-6.23)

¹²Bây giờ, Vua Đa-vít được cho biết: “Đức GIA-VÊ đã ban phước cho Ô-bết-Ê-đôm và tất cả thuộc về người, vì rương của Đức Chúa TRỜI.” Và Đa-vít đi và đem rương Đức Chúa TRỜI lên từ nhà Ô-bết-Ê-đôm vào trong thành Đa-vít với sự vui-mừng. ¹³Và đã như vậy: khi những người khiêng rương Đức GIA-VÊ đã đi được 6 bước, thì vua hiến-tế 1 con bò đực và 1 con thú mập-béo. ¹⁴Và Đa-vít nhảy múa trước mặt Đức GIA-VÊ với tất cả sức-lực, và Đa-vít đang mặc áo tể vải lanh. ¹⁵Thế là Đa-vít và tất cả nhà Y-sơ-ra-ên đem rương Đức GIA-VÊ lên với tiếng hò reo và với tiếng kèn trom-bét. ¹⁶Lúc đó xảy ra khi rương Đức GIA-VÊ đến trong thành Đa-vít, thì Mi-canh, con gái của Sau-lơ, nhìn ra cửa sổ và thấy vua Đa-vít nhảy chồm, và múa máy trước mặt Đức GIA-VÊ; và bà khinh-bi vua trong tâm của bà.

¹⁷Như thế, họ đã đem rương của Đức GIA-VÊ vào và đặt nó tại chỗ của nó ở bên trong cái lều mà Đa-vít đã dựng lên cho nó; và Đa-vít hiến-dâng các của-lễ thiêu và các của-lễ bình-an trước mặt Đức GIA-VÊ. ¹⁸Và khi Đa-vít đã dâng của-lễ thiêu và của-lễ bình-an xong, vua chúc-phước cho dân nhân-danh Đức GIA-VÊ vạn-quân. ¹⁹Hon nữa, vua phân-phát cho mọi người, cho tất cả đám đông Y-sơ-ra-ên, cả đàn-ông lẫn đàn-bà, cho mỗi một người 1 cái bánh ngọt bằng bột mì, 1 cái bánh ngọt bằng những trái chà là, và 1 cái bánh ngọt bằng các nho khô. Đoạn tất cả dân-chúng đi về, mỗi người về nhà nấy.

²⁰Nhưng khi Đa-vít trở về để chúc phước cho gia-hộ của

¹nghĩa là Con Nổ Bùng chống lại U-xa: the breakthrough of Uzzah

mình, thì Mi-canh, con gái của Sau-lơ đi ra đón Đa-vít và nói: “Hôm nay vua Y-sơ-ra-ên chơi nổi làm sao! Hôm nay vua tự cời trần trước mắt các con đòi của những tôi-tớ của vua như một kẻ ngu-dại tự cời trần không biết nhục-nhã!”

²¹Thế là, Đa-vít nói với Mi-canh: “Ấy là trước mặt Đức GIA-VÊ, là Đấng đã chọn ta hơn cha của bà và hơn tất cả nhà của ông, để bổ-nhiệm ta làm người cai-trị trên dân của Đức GIA-VÊ, trên Y-sơ-ra-ên; vì thế ta muốn làm lễ trước mặt Đức GIA-VÊ. ²²Và ta sẽ còn bị xem nhẹ hơn việc này nữa và sẽ khiêm-nhường theo mắt riêng của ta, nhưng đối với những con đòi mà bà nói đó, đối với chúng, ta sẽ nổi bật.” ²³Và Mi-canh con gái của Sau-lơ không có con cho đến ngày bà chết.

Đa-vít định xây một đền-thờ (7.1-7.3)

7¹Bây giờ, xảy ra khi nhà vua sống trong nhà của mình, và Đức GIA-VÊ đã ban cho nhà vua sự yên-nghi ở mọi phía từ tất cả các kẻ thù-nghịch của mình, ²thì nhà vua nói với tiên-tri Na-than: “Hãy xem, bây giờ, ta ngự trong một căn nhà bằng cây bá-hương, nhưng rương của Đức Chúa TRỜI ngự bên trong các tấm màn lều.” ³Và Na-than thưa cùng nhà vua: “Xin đi, xin làm mọi điều ở trong tâm-trí của bệ hạ, vì Đức GIA-VÊ ở cùng bệ hạ.”

Đức GIA-VÊ can ý-định của vua Đa-vít (7.4-7.7)

⁴Nhưng xảy ra vào cùng một đêm đó, lời của Đức GIA-VÊ đến cùng Na-than, phán: ⁵“Hãy đi nói với tôi-tớ Đa-vít của Ta: ‘GIA-VÊ phán như vậy: “Có phải người là người nên xây cho Ta một cái nhà để ở? ⁶Vì Ta đã chẳng ở trong một cái nhà nào từ ngày Ta đem những con trai Y-sơ-ra-ên từ Ê-díp-tô lên, đến cả ngày này; nhưng Ta đã đi đó đây trong một cái lều, tức là trong một cái đền tạm. ⁷Bất cứ nơi nào Ta đã đi với tất cả những con trai Y-sơ-ra-ên, há Ta đã nói ra một lời nào với một trong những chi-tộc Y-sơ-ra-ên, mà Ta đã ra lệnh coi sóc dân Y-sơ-ra-ên của Ta, rằng: ‘Tại sao các người không xây cho Ta một nhà bằng gỗ bá-hương?’”

Giao-ước của Đức Chúa TRỜI với Đa-vít (7.8-7.17)

⁸“Vì thế, bây giờ, người sẽ nói với tôi-tớ Đa-vít của Ta: ‘GIA-VÊ vạn quân phán như vậy: “Ta đã bắt người từ đồng cỏ, từ việc theo bầy chiên, để người phải làm người cai-trị trên dân Y-sơ-ra-ên của Ta. ⁹Và Ta đã ở với người bất cứ nơi nào người đã đi và đã diệt tất cả các kẻ thù của người khỏi trước mặt người; và Ta sẽ làm cho người thành một danh lớn, như danh của các vĩ-nhân ở trên trái đất. ¹⁰Ta cũng sẽ chỉ-định một chỗ cho dân Y-sơ-ra-ên của Ta và sẽ trồng chúng, để chúng có thể sống trong chỗ riêng của chúng mà không bị quấy-rối một lần nữa; các con trai của sự độc-ác cũng sẽ chẳng làm khổ chúng nữa như trước đây, ¹¹tức là từ ngày mà Ta đã truyền cho các phán-quan ở trên dân Y-sơ-ra-ên của Ta; và Ta sẽ cho người yên-nghi khỏi tất cả các kẻ thù của người. GIA-VÊ cũng tuyên-bố cùng người rằng GIA-VÊ sẽ làm một cái nhà cho người. ¹²Khi các ngày của người được trọn-ven, và người nằm xuống với tô-phụ của người, Ta sẽ đẩy lên dòng-dõi của người sau người, là người sẽ được sinh ra từ ruột của người, và Ta sẽ thiết-lập vương-quốc của nó. ¹³Nó sẽ xây một cái nhà cho danh Ta, và Ta sẽ thiết-lập ngôi của vương-quốc nó mãi mãi. ¹⁴Ta sẽ là cha của nó và nó sẽ là con trai của Ta; khi nó phạm tội, Ta sẽ sửa phạt nó với cây

roi của loài người¹⁾ và với các cú đánh của những con trai loài người, ¹⁵nhưng sự ân-cần thương-yêu của Ta sẽ không rời khỏi nó, như Ta đã lấy nó khỏi Sau-lơ, kẻ mà Ta đã cất đi khỏi trước mặt ngươi. ¹⁶Và nhà của ngươi và vương-quốc của ngươi sẽ tiếp-tục tồn-tại trước mặt Ta mãi mãi; ngôi của ngươi sẽ được thiết-lập mãi mãi.” ’ ’
¹⁷Theo đúng tất cả các lời này và tất cả sự hiện-thấy này, Na-than đã nói với Đa-vít như thế.

Lời cầu-nguyện của Đa-vít (7.18-7.29)

¹⁸Rồi vua Đa-vít đi vào trong và ngồi trước mặt ĐỨC GIA-VÊ, và vua thưa: “Con là ai, ôi CHÚA GIA-VÊ, và nhà của con là gì mà CHÚA đã đem con đến tận đây? ¹⁹Vậy mà, đây đã là một điều nhỏ-mọn trước mắt CHÚA, ôi CHÚA GIA-VÊ, vì CHÚA cũng đã nói về nhà của kẻ tôi-tớ này của CHÚA về tương-lai xa-xôi ấy. Và đây là luật-lệ loài người, ôi CHÚA GIA-VÊ. ²⁰Và một lần nữa, Đa-vít có thể thưa cùng CHÚA điều gì hơn? Vì CHÚA biết tôi-tớ này của CHÚA, ôi CHÚA GIA-VÊ! ²¹Vì lời của CHÚA, và theo tâm-lòng riêng tư của CHÚA, CHÚA đã làm hết sự vĩ-đại này để cho tôi-tớ này của CHÚA biết. ²²Vì lý-do này, CHÚA thật là vĩ-đại, ôi CHÚA GIA-VÊ; vì chẳng có một ai như CHÚA, và chẳng có một ĐỨC CHÚA TRỜI nào ngoại trừ CHÚA, theo mọi điều mà chúng con đã nghe với các lỗ tai của mình. ²³Và có một dân-tộc nào trên trái đất lại giống như dân Y-sơ-ra-ên của CHÚA, những người mà ĐỨC CHÚA TRỜI đã đi chuộc cho chính CHÚA làm một dân-tộc và để làm thành một danh cho chính CHÚA, và để làm một việc vĩ-đại cho CHÚA và các việc kinh-khiếp cho xứ-sở CHÚA, trước mặt dân CHÚA, dân mà CHÚA đã chuộc lại cho chính CHÚA từ Ê-díp-tô, từ các dân-tộc và các thần của chúng? ²⁴Vì CHÚA đã lập cho chính CHÚA dân Y-sơ-ra-ên của CHÚA làm dân-tộc riêng của CHÚA mãi mãi; và CHÚA, ĐỨC GIA-VÊ ôi, đã trở thành ĐỨC CHÚA TRỜI của họ. ²⁵Bây giờ vì thế, GIA-VÊ ĐỨC CHÚA TRỜI ôi, lời mà CHÚA đã phán về tôi-tớ của CHÚA và gia đình của nó, xin khẳng-định nó mãi mãi, và xin làm như CHÚA đã phán, ²⁶để danh CHÚA có thể được ca-tụng mãi mãi, bằng việc nói rằng: ‘ĐỨC GIA-VÊ vạn quân là ĐỨC CHÚA TRỜI trên Y-sơ-ra-ên’; và nguyện xin gia đình của tôi-tớ Đa-vít này của CHÚA được thiết-lập trước mặt CHÚA. ²⁷Vì CHÚA, ôi ĐỨC GIA-VÊ vạn quân, ĐỨC CHÚA TRỜI của Y-sơ-ra-ên, đã khai-thị cho tôi-tớ này của CHÚA rằng: ‘Ta sẽ xây cho ngươi một cái nhà’; vì thế, tôi-tớ này của CHÚA đã nhận ra tâm của mình²⁾ để cầu-nguyện lời này cùng CHÚA. ²⁸Và bây giờ, ôi CHÚA GIA-VÊ, CHÚA là ĐỨC CHÚA TRỜI, và các lời của CHÚA là lẽ thật, và CHÚA đã phán điều tốt-lành ấy cùng tôi-tớ này của CHÚA. ²⁹Bây giờ vì thế, xin CHÚA vui lòng ban phước cho nhà của tôi-tớ này của CHÚA, để nó có thể tiếp-tục mãi mãi trước mặt CHÚA. Vì CHÚA, ôi CHÚA GIA-VÊ, đã phán rồi; và với việc ban phước của CHÚA nguyện xin nhà của tôi-tớ này của CHÚA được phước mãi mãi.”

3. Đa-vít chinh-phục các dân-tộc xung quanh (8.1-10.19)

Các chiến-thắng của Đa-vít (8.1-8.18)

¹hay: bằng cây roi giống như cái mà loài người vẫn dùng

²hay: đã tìm được đúng-khí để cầu-nguyện

8¹Bây giờ, sau điều này, đã xảy ra rằng Đa-vít đánh hạ dân Phi-li-tin và bắt-phục chúng; và Đa-vít đã lấy dây cương của thành-phố mẹ từ³⁾ tay của dân Phi-li-tin. ²Và vua đánh hạ Mô-áp, và đo chúng bằng hàng, bắt chúng nằm xuống trên mặt đất; và vua đo 2 hàng để xử-tử và 1 hàng trọn để cho sống. Và dân Mô-áp trở thành tôi-tớ của Đa-vít, dâng triều-cống.

³Đoạn Đa-vít đánh hạ Ha-đa-rê-xe, con trai của Rê-hốp, vua Xô-ba, khi hắn đi phục hồi quyền cai-trị⁴⁾ của hắn nơi sông Ô-phơ-rát. ⁴Và Đa-vít bắt 1 ngàn 700 kỵ binh và 20 ngàn bộ-binh của hắn; Đa-vít cất nhượng những con ngựa chạy các cỗ-xe, chỉ để lại đủ số cho 100 cỗ-xe. ⁵Và khi dân A-ram⁵⁾ ở Đa-mách đến tiếp-trợ Ha-đa-rê-xe, vua Xô-ba, Đa-vít đánh hạ 22 ngàn người A-ram. ⁶Rồi Đa-vít lập các đồn ở giữa vòng dân A-ram ở Đa-mách, và dân A-ram trở thành tôi-tớ của Đa-vít, dâng triều-cống. Và ĐỨC GIA-VÊ giúp Đa-vít bắt cứ nơi nào người đi. ⁷Và Đa-vít tịch thu các khiên bằng vàng ở trên các tôi-tớ của Ha-đa-rê-xe và đem chúng về Giê-ru-sa-lem. ⁸Và từ Bê-tách và từ Bê-rô-tôi, các thành của Ha-đa-rê-xe, Vua Đa-vít tịch thu một số lượng đồng rất nhiều.

⁹Bây giờ, khi Thôi vua Ha-mát nghe Đa-vít đã đánh hạ tất cả quân-đội của Ha-đa-rê-xe, ¹⁰Thôi sai Giô-ram con trai của hắn tới Vua Đa-vít để hỏi thăm sức khoẻ của nhà vua và chúc-tụng nhà vua, vì nhà vua đã đánh chống Ha-đa-rê-xe và đã đánh hạ hắn; vì Ha-đa-rê-xe là một người hay có chiến-tranh với Thôi. Và Giô-ram đem theo với hắn những đồ bằng bạc, bằng vàng, và bằng đồng. ¹¹Vua Đa-vít cũng biệt những đồ này ra thánh cho ĐỨC GIA-VÊ, cùng với bạc và vàng mà vua đã biệt ra thánh từ tất cả các dân-tộc mà vua đã bắt-phục: ¹²từ A-ram, Mô-áp và các con trai Am-môn, dân Phi-li-tin, A-ma-léc, và từ chiến-lợi-phẩm của Ha-đa-rê-xe, con trai Rê-hốp, vua Xô-ba.

¹³Thế là Đa-vít nổi danh khi vua trở về từ việc đánh hạ 18 ngàn người A-ram⁶⁾ trong thung lũng Muối. ¹⁴Và người lập các đồn trong Ê-dôm. Trong khắp Ê-dôm, người lập các đồn, và tất cả dân Ê-dôm đều trở thành tôi-tớ của Đa-vít. Và ĐỨC GIA-VÊ giúp Đa-vít bắt cứ nơi nào người đi.

¹⁵Thế là Đa-vít trị-vì tất cả Y-sơ-ra-ên; và Đa-vít thực-hiện công-ly và công-chính cho tất cả dân của mình. ¹⁶Và Giô-áp con trai của Xê-ru-gia coi quân-đội, và Giô-sa-phát con trai A-hi-lút là quan ghi sổ-sách. ¹⁷Và Xa-đốc con trai của A-hi-túp và A-hi-mê-léc con trai của A-bia-tha là các thầy tế-lễ; và Sê-ra-gia là thư-ký. ¹⁸Và Bê-na-gia con trai của Giê-hô-gia-đa, coi dân Kê-rê-thít và dân Phê-lê-thít; các con trai của Đa-vít đều là các Tổng Bộ-trưởng.

Đa-vít từ-tế đối với Mê-phi-bô-sét (9.1-9.13)

9¹Rồi Đa-vít nói: “Có ai sót lại từ nhà Sau-lơ, để ta có thể tỏ từ-tế cho nó vì cơ Giô-na-than?” ²Bây giờ, có một tôi-tớ của nhà Sau-lơ, tên là Xíp-ba, và họ gọi hắn đến cùng Đa-vít; và nhà vua nói với hắn: “Ngươi là Xíp-ba chăng?” Và hắn thưa: “Tôi-tớ của bộ hạ đây.” ³Nhà vua nói: “Chẳng còn ai thuộc nhà Sau-lơ để ta có thể tỏ từ-tế

³hay: đã lấy sự kiểm-soát thủ-đô khỏi tay của dân Phi-li-tin

⁴hồi-phục tay mình

⁵hay: dân Sy-ri-a

⁶bản khác ghi Ê-dôm

của Đức Chúa TRỜI cho nó sao? Và Xíp-ba thưa cùng nhà vua: “Vẫn còn có một người con trai của Giô-na-than bị liệt cả 2 chân.”⁴ Thế là vua nói cùng hắn: “Nó ở đâu?” Và Xíp-ba thưa cùng nhà vua: “Kia, người ở trong nhà của Ma-ki-a con trai của A-mi-ên, trong Lô-đê-ba.”⁵ Rồi vua Đa-vít sai đem nó đến từ nhà của Ma-ki-a, con trai của A-mi-ên, từ Lô-đê-ba.⁶ Và Mê-phi-bô-sét, con trai của Giô-na-than, con trai của Sau-lơ, đến cùng Đa-vít, sắp mặt của nó xuống đất và nằm phủ-phục. Và Đa-vít nói: “Mê-phi-bô-sét!” Và nó thưa: “Đây là tôi-tớ của vua!”⁷ Và Đa-vít phán với nó: “Đừng sợ, vì chắc-chắn ta sẽ tỏ từ-tể cho ngươi vì cha của ngươi là Giô-na-than, và sẽ phục-hồi cho ngươi tất cả đất-đai của ông nội ngươi là Sau-lơ; và ngươi sẽ ăn nơi bàn của ta thường-xuyên.”⁸ Nó lại nằm phủ-phục và thưa: “Tôi-tớ này của bệ hạ là gì, mà bệ hạ phải lưu tâm đến một con chó chết như tôi?”

⁹ Thế thì vua gọi người tôi-tớ Xíp-ba của Sau-lơ đến và phán với hắn: “Mọi thứ đã thuộc về Sau-lơ và thuộc về cả gia đình của người, ta đã ban cho cháu nội trai này của chủ ngươi.¹⁰ Người cùng các con trai của ngươi và các người tôi-tớ của ngươi phải cày cấy đất ấy cho nó, và ngươi sẽ đem lại *hoa-lợi*, hầu cho cháu nội trai của chủ ngươi có lương-thực; tuy nhiên, Mê-phi-bô-sét, cháu nội trai này của chủ ngươi, sẽ ăn tại bàn ta thường-xuyên.” Bấy giờ Xíp-ba có 15 đứa con trai và 20 tôi-tớ.¹¹ Lúc đó Xíp-ba thưa cùng vua: “Theo mọi điều chúa tôi nhà vua truyền cho tôi-tớ này của bệ hạ, tôi-tớ này của bệ hạ sẽ làm như thế.” Vì vậy Mê-phi-bô-sét ăn tại bàn của Đa-vít như một trong những con trai của vua.¹² Và Mê-phi-bô-sét đã có một đứa con trai nhỏ, tên nó là Mi-ca. Và tất cả những kẻ sống ở trong nhà Xíp-ba đều là tôi-tớ của Mê-phi-bô-sét.¹³ Thế là Mê-phi-bô-sét sống tại Giê-ru-sa-lem, vì nó ăn tại bàn vua thường-xuyên. Bấy giờ nó bị què cả 2 chân.

Sứ-giả của Đa-vít bị dân Am-môn làm nhục (10.1-10.5)

10¹ Bấy giờ xảy ra sau này, vua của dân Am-môn qua đời, và Ha-nun con trai của hắn thành vua thế chỗ hắn.² Lúc đó Đa-vít phán: “Ta sẽ tỏ ra từ-tể cùng Ha-nun con trai của Na-hách, y như cha hắn đã tỏ ra từ-tể với ta.” Vì vậy, Đa-vít sai một số tôi-tớ của mình đi an-ủi hắn về cha hắn. Nhưng khi các tôi-tớ của Đa-vít đến đất dân Am-môn,³ thì các hoàng-thân của dân Am-môn nói với Ha-nun, chúa của chúng: “Bệ hạ có nghĩ rằng Đa-vít đang kính-trọng cha của bệ hạ bởi vì ông ta đã sai những kẻ an-ủi đến cùng bệ hạ chăng? Không phải Đa-vít đã sai các tôi-tớ của hắn đến cùng bệ hạ để dò-xét thành này, để dò-thăm nó mà lật-đổ nó hay sao?”⁴ Vì vậy Ha-nun bắt các tôi-tớ của Đa-vít, cạo phân nửa râu của họ, và cắt quần-áo của họ ở chính giữa sâu đến tận hông của họ, rồi đuổi họ đi.⁵ Khi người ta cho Đa-vít biết việc này, người sai đi đón họ, vì các ông này bị nhục lắm. Và nhà vua phán: “Hãy trở về tới Giê-ri-cô cho đến khi râu các ngươi mọc lại, lúc đó hãy trở về.”

Đa-vít đánh-bại Am-môn và A-ram (10.6-10.19)

⁶ Bấy giờ, khi các con trai Am-môn thấy chúng đã bị Đa-vít thù ghét, các con trai Am-môn sai mướn dân A-ram ở Bết-Rê-hốp và dân A-ram ở Xô-ba, 20 ngàn bộ-binh, và vua của Ma-a-ca với 1 ngàn lính, và những người ở Tóp với 12 ngàn lính.⁷ Khi Đa-vít nghe điều đó, vua sai Giô-áp

và tất cả quân-đội, các người hùng đi.⁸ Và các con trai của Am-môn kéo ra, dàn trận tại nơi cửa vào thành⁽¹⁾, trong khi dân A-ram ở Xô-ba và ở Rê-hốp, và lính tráng của Tóp và Ma-a-ca ở riêng trong cánh đồng.

⁹ Bấy giờ, khi Giô-áp thấy rằng các mặt trận đã được bày ra chống lại mình ở phía trước và ở phía sau, người chọn từ tất cả những lính xuất-sắc của Y-sơ-ra-ên, và bố-trận chống lại dân A-ram.¹⁰ Nhưng phần binh lính còn lại, người đặt trong tay A-bi-sai, anh của mình, và người bố-trận chống lại những con trai của Am-môn.¹¹ Và người nói: “Nếu dân A-ram quá mạnh cho anh, em sẽ giúp anh, nhưng nếu những con trai của Am-môn quá mạnh cho em, anh sẽ đến giúp em.¹² Hãy kiên-quyết, chúng ta hãy tỏ mình can-đảm vì có dân ta và vì các thành của Đức Chúa TRỜI chúng ta; và nguyện-xin Đức GIA-VÊ làm điều tốt-lành trong cái nhìn của Ngài.”¹³ Thế là Giô-áp và quân lính theo người kéo đến gần chiến-trận chống dân A-ram; và chúng chạy trốn trước mặt người.¹⁴ Khi các con trai Am-môn thấy dân A-ram chạy trốn, chúng cũng chạy trốn trước mặt A-bi-sai và vào thành. Rồi Giô-áp trở về từ trận đánh chống các con trai Am-môn và tới Giê-ru-sa-lem.

¹⁵ Khi dân A-ram thấy mình đã bị đánh hạ trước mặt Y-sơ-ra-ên, chúng họp lại với nhau.¹⁶ Và Ha-đa-rê-xe sai và đem ra dân A-ram ở bên kia sông Ô-phơ-rát; và chúng đến Hê-lam; và Sô-bác chỉ-huy-trưởng quân-đội Ha-đa-rê-xe dẫn đầu chúng.¹⁷ Bấy giờ, khi Đa-vít biết được điều ấy, vua tập-hợp tất cả Y-sơ-ra-ên và vượt sông Giô-danh, và đến Hê-lam. Và dân A-ram dàn thế trận của chúng để đón Đa-vít và đánh lại người.¹⁸ Nhưng dân A-ram chạy trốn trước mặt Y-sơ-ra-ên, và Đa-vít giết 700 xa-binh của dân A-ram và 40 ngàn kỵ-binh, và đánh hạ Sô-bác chỉ-huy-trưởng quân-đội của chúng, và hắn ta chết ở đó.¹⁹ Khi tất cả các vua, các tôi-tớ của Ha-đa-rê-xe thấy mình đã bị đánh hạ trước mặt Y-sơ-ra-ên, chúng làm hòa với Y-sơ-ra-ên và phục-dịch họ. Thế là dân A-ram sợ, không dám giúp các con trai Am-môn nữa.

B. CÁC SỰ VẬT-LỘN CỦA ĐA-VÍT (11.1-24.25)

1. Đa-vít và Bát-Sê-ba (11.1-12.31)

Chiến-trận cùng dân Am-môn (11.1)

11¹ Sau đó, đã xảy ra trong mùa xuân⁽²⁾, vào thời-gian khi các vua đi ra chiến-đấu, Đa-vít sai Giô-áp đi cùng các tôi-tớ của mình *thường ở* với mình và tất cả Y-sơ-ra-ên, và họ tiêu-diệt các con trai của Am-môn và vây-hãm Ráp-ba. Nhưng Đa-vít ở tại Giê-ru-sa-lem.

Bát-Sê-ba, tội lớn của Đa-vít (11.2-11.5)

² Bấy giờ, khi chiều tà, Đa-vít chỗi dậy từ giường của mình và đi bộ dạo quanh trên nóc nhà của nhà vua; và từ nóc nhà, người thấy một người đàn-bà đang tắm và người đàn-bà hình vóc rất đẹp.³ Thế là Đa-vít sai hỏi về người đàn-bà. Và có người thưa: “Đây không phải là Bát-Sê-ba, con gái của Ê-li-am, vợ của U-ri, người Hê-tít sao?”⁴ Và Đa-vít sai các sứ-giả đi bắt nàng, và khi nàng đến cùng vua, vua nằm với nàng; vì nàng vừa mới làm sạch nàng khỏi sự ô-úế của nàng; nàng trở về nhà nàng.⁵ Và người

¹ thành Ra-hát-Am-môn, thủ-đô của dân Am-môn

² nguyên ngữ: vào lúc trở lại của năm

đàn-bà thụ-thai; và nàng báo cho Đa-vít biết, và thưa: “Tôi có thai.”

Đa-vít phạm tội sát-nhân vì muốn che-giấu tội của mình (11.6-11.27)

6Lúc đó, Đa-vít gửi thư cho Giô-áp, rằng: “Sai U-ri, người Hê-tít, đến cùng ta.” Vì vậy Giô-áp sai U-ri tới Đa-vít. **7**Khi U-ri đến cùng mình, Đa-vít hỏi thăm về sự an-khang của Giô-áp, sự an-khang của dân-quân, và tình-trạng của cuộc chiến. **8**Rồi Đa-vít phán cùng U-ri: “Đi xuống về nhà người, và rửa chân người.” Và U-ri đi ra khỏi hoàng cung, và một quà tặng từ nhà vua được gửi ra theo ông. **9**Nhưng U-ri ngủ tại cửa hoàng cung với tất cả tôi-tớ của chúa mình và không đi xuống về nhà mình. **10**Bây giờ, khi chúng cho Đa-vít biết, nói: “U-ri đã chẳng đi xuống về nhà hẳn.” Đa-vít phán cùng U-ri: “Không phải người vừa mới đi xa về sao? Tại sao người đã chẳng đi xuống về nhà của người? **11**Và U-ri thưa cùng Đa-vít: “Rương giao-ước và Y-sơ-ra-ên và Giu-đa đang ở trong các chỗ trú tạm-thời, và chúa Giô-áp của tôi cùng các tôi-tớ của chúa tôi cắm trại nơi đồng-trồng. Thế thì tôi sẽ đi đến nhà mình để ăn để uống và để nằm với vợ mình sao? Bằng sinh-mạng của bệ hạ và sự sống của hôn bệ hạ, tôi sẽ không làm điều này.” **12**Rồi Đa-vít phán cùng U-ri: “Cũng ở đây hôm nay, và ngày mai ta sẽ cho người đi.” Vì vậy, U-ri ở lại Giê-ru-sa-lem ngày đó và ngày hôm sau. **13**Bây giờ, Đa-vít gọi người đến, và người ăn và uống trước mặt vua, và vua làm cho người say; rồi vào chiều tối người đi ra nằm trên giường của mình với các tôi-tớ của chúa mình, nhưng người không đi xuống về nhà của mình.

14Bây giờ, xảy ra vào buổi sáng, Đa-vít viết một lá thư cho Giô-áp và gửi nó bởi tay của U-ri. **15**Và người đã viết trong lá thư rằng: “Đặt U-ri nơi tuyến đầu của trận-chiến dữ-dội nhất, rồi rút ra khỏi nó, để nó bị có thể bị đánh ngã gục và chết.” **16**Vì vậy, ấy là trong khi Giô-áp canh chừng thành ấy, người đặt U-ri tại chỗ người biết là nơi có những quân dưng-cắm. **17**Và quân của thành ấy đi ra, đánh lại Giô-áp, và có người trong số các tôi-tớ của Đa-vít ngã chết; và U-ri người Hê-tít cũng chết. **18**Rồi Giô-áp sai đi báo cáo với Đa-vít tất cả các biến-cổ của chiến-trận. **19**Và người cũng truyền cho sứ-giá ấy, rằng: “Khi người đã báo cáo tất cả các biến-cổ của chiến-trận cùng vua xong, **20**và nếu vua nổi giận, và vua phán cùng người: ‘Tại sao các người đi quá gần thành ấy để đánh vậy? Các người đã chẳng biết rằng chúng sẽ bắn từ vách thành hay sao? **21**Ai đã từng đánh hạ A-bi-mê-léc, con trai của Giê-rút-bê-sét? Chẳng phải một người đàn-bà đã ném một cái thớt trên của cối xay xuống trên nó từ vách thành đến nỗi nó đã chết tại Thê-bết hay sao? Tại sao các người đi quá gần vách thành?’—thì người sẽ nói: ‘Tôi-tớ U-ri của vua, người Hê-tít, cũng chết rồi.’”

22Thế là, sứ-giá ra đi, đến báo cáo cho Đa-vít biết mọi điều Giô-áp đã sai mình nói. **23**Và sứ-giá ấy tâu lên Đa-vít: “Quân ấy thắng thể hơn chúng tôi, và kéo ra ngoài đồng đánh lại chúng tôi, nhưng chúng tôi đánh đòn chúng đến tận công thành. **24**Hơn nữa, các cung thủ bắn vào các tôi-tớ của nhà vua từ trên vách thành; vì vậy, có người trong các tôi-tớ của nhà vua chết rồi; và tôi-tớ U-ri của bệ hạ, người Hê-tít, cũng chết.” **25**Lúc đó Đa-vít nói với sứ-giá: “Người sẽ nói với Giô-áp như vậy: ‘Chớ xem điều

này là điều xấu trong cái nhìn của ông¹⁾, vì thanh gươm ăn sống kẻ này cũng như kẻ kia; hãy lập trận-chiến của ông chống lại thành ấy mạnh hơn và lật-đổ nó;’ và hãy khuyên-khích ông ấy như thế.”

26Bây giờ khi vợ của U-ri nghe rằng U-ri chồng mình đã chết, bà để tang chồng bà. **27**Khi mãn tang, Đa-vít sai đem bà về nhà của mình và bà trở thành vợ của vua; rồi bà sinh cho vua một đứa con trai. Nhưng điều Đa-vít đã làm là xấu-xa trong cái nhìn của Đức GIA-VÊ.

Na-than buộc tội Đa-vít (12.1-12.12)

12¹Lúc đó Đức GIA-VÊ sai Na-than tới Đa-vít. Người đến cùng vua và nói:

“Có 2 người đàn-ông trong một thành nọ, người này giàu, người kia nghèo.

2“Người giàu có rất nhiều bầy chiên và bầy bò.

3“Nhưng người nghèo chẳng có gì hết ngoại trừ một con chiên cái con

Mà người đã mua và nuôi-nấng;

Và nó đã lớn lên với người và với những đứa con của người.

Nó ăn từ *mấy* miếng bánh của người, uống từ chén người, nằm trong ngực người,

Và như một đứa con gái của người.

4“Bây giờ, một lữ khách đến cùng người giàu;

Ông ta không muốn bắt từ bầy chiên riêng của mình hay từ bầy bò riêng của mình,

Đặng dọn một bữa ăn cho lữ khách đã đến cùng mình;

Thay vì vậy, người đã bắt con chiên cái con của người nghèo và dọn nó cho người đã đến cùng mình.”

5Lúc đó, con giận của Đa-vít bùng bùng dữ-dội chống người ấy, và vua nói với Na-than: “Nhu Đức GIA-VÊ sống, chắc-chắn người đã làm điều này là một đứa con trai của sự chết²⁾! **6**Và hẳn phải bồi-thường 4 lần *giá* con chiên con, bởi vì hẳn đã làm điều này và đã không có lòng thương-xót gì cả.”

7Lúc đó, Na-than nói với Đa-vít: “Bệ hạ là người ấy! GIA-VÊ Đức Chúa Trời của Y-sơ-ra-ên phán như vậy: ‘Chính Ta đã xúc-dầu cho người làm vua trên Y-sơ-ra-ên, và chính Ta đã giải-cứ người khỏi tay Sau-lo. **8**Ta cũng đã ban cho người nhà của chủ người và các người vợ của chủ người vào trong ngực người, và Ta đã ban cho người nhà Y-sơ-ra-ên và Giu-đa; và nếu *đó đã là* quá ít, thì Ta đã thêm cho người nhiều vật hơn như những cái này! **9**Tại sao người đã khinh-bi lời của GIA-VÊ bởi việc làm điều xấu-xa trong cái nhìn của Ngài? Người đã đánh hạ U-ri, người Hê-tít với thanh gươm, đã lấy vợ của nó làm vợ người, và đã giết nó chết với lưỡi gươm của những con trai Am-môn. **10**Bởi vậy bây giờ, thanh gươm sẽ chẳng bao giờ rời khỏi nhà của người³⁾, vì người đã khinh Ta và đã lấy vợ của U-ri người Hê-tít, làm vợ người.’ **11**Đức GIA-VÊ phán như vậy: ‘Này, Ta sẽ đẩy lên điều xấu-xa chống lại người từ chính gia-hộ của người; thậm-chí Ta sẽ bắt những người vợ của người trước mắt người, mà trao *chúng* cho bạn bè của người, và nó sẽ nằm với các người vợ của người trong bạch-nhật. **12**Quả thật, người đã làm nó một cách bí-mật, nhưng Ta sẽ làm điều này trước mặt

¹hay: Chớ để điều này làm ông bực mình

²nghĩa là: chắc chắn phải chết, đáng chết

³nghĩa là: huynh đệ tương tàn, nội da xáo thịt

tất cả Y-sơ-ra-ên và dưới mặt trời.’”

Đa-vít ăn-năn—Đứa con của Bát-Sê-ba chết (12.13-12.23)

13Thế thì Đa-vít nói với Na-than: “Ta đã phạm tội cùng *Đức* GIA-VÊ.” Và Na-than nói với Đa-vít: “*Đức* GIA-VÊ cũng đã khiến cho tội của bệ hạ biến mất; bệ hạ sẽ không chết.” ¹⁴Tuy nhiên, vì qua hành động này bệ hạ đã cho những kẻ thù-nghịch của *Đức* GIA-VÊ cơ-hội để phạm thượng, đứa con được sinh ra cho bệ hạ chắc-chắn cũng sẽ chết.” ¹⁵Thế là, Na-than đi về nhà của mình. Đoạn, *Đức* GIA-VÊ đánh đứa nhỏ mà vợ của U-ri đã sinh ra cho Đa-vít, đến nỗi nó bệnh rất nặng. ¹⁶Vì thế, Đa-vít cầu-khẩn *Đức* Chúa TRỜI cho đứa nhỏ; và Đa-vít kiêng ăn, và đi nằm suốt đêm trên mặt đất. ¹⁷Và các trưởng-lão của gia-hộ người đứng bên người dậy đỡ người dậy khỏi mặt đất, nhưng người không chịu và chẳng muốn ăn thực-phẩm với họ. ¹⁸Đoạn xảy ra, vào ngày thứ bảy, đứa nhỏ chết. Các tôi-tớ của Đa-vít sợ nói cho người biết đứa nhỏ đã chết, vì họ nói: “Kia, trong khi đứa nhỏ *vẫn còn* sống, chúng ta đã nói với ngài, ngài đã không nghe tiếng của chúng ta. Thế thì, làm thế nào chúng ta có thể nói cho ngài biết đứa nhỏ đã chết, vì ngài có thể làm hại ngài chẳng?” ¹⁹Nhưng khi Đa-vít thấy các tôi-tớ của mình đang thì thầm với nhau, Đa-vít biết đứa nhỏ đã chết; vì vậy, Đa-vít nói với các tôi-tớ của mình: “Đứa nhỏ đã chết rồi hả?” Và họ thưa: “Đứa nhỏ đã chết rồi.” ²⁰Thế là, Đa-vít chỗi dậy khỏi mặt đất, tắm, xúc dầu, thay quần-áo, và người đi vào trong nhà của *Đức* GIA-VÊ và thờ-lạy. Đoạn, người đi đến nhà riêng của mình, và khi người yêu-cầu, họ dọn thực-phẩm trước mặt người, và người ăn. ²¹Lúc đó, các tôi-tớ người tâu lên người: “Điều bệ hạ vừa làm là gì vậy? Trong khi đứa nhỏ còn sống, bệ hạ kiêng ăn và khóc-lóc; nhưng khi đứa nhỏ đã chết, bệ hạ lại chỗi dậy và ăn thực-phẩm.” ²²Và người nói: “Trong khi đứa nhỏ *vẫn còn* sống, ta kiêng ăn và khóc; vì ta đã nói: ‘Nào ai biết được, *Đức* GIA-VÊ có thể khoan-dung với ta, để đứa nhỏ được sống.’” ²³Nhưng bây giờ, nó đã chết; tại sao ta nên kiêng ăn? Ta có thể đem nó trở lại được ư? Ta sẽ đi đến cùng nó, nhưng nó sẽ không trở lại cùng ta.”

Sa-lô-môn ra đời (12.24-12.25)

24Thế thì Đa-vít an-ùi vợ của mình là Bát-Sê-ba và đi vào trong bà và nằm với bà; rồi bà sanh một đứa con trai, vua đặt tên nó là Sa-lô-môn. Bây giờ *Đức* GIA-VÊ thương-yêu Sa-lô-môn ²⁵và gửi *lời* qua tiên-tri Na-than, và vua đặt tên nó là Giê-đi-đi-a⁽¹⁾ vì có *Đức* GIA-VÊ.

Đa-vít chinh-phục dân Am-môn (12.26-12.31)

26Bây giờ Giô-áp đánh chống Ráp-ba của những con trai Am-môn, và chiếm lấy hoàng-thành ấy. ²⁷Và Giô-áp sai các sứ-giã tới Đa-vít và nói: “Tôi vừa đánh chống Ráp-ba; thậm-chí tôi vừa chiếm lấy thành có nước ấy. ²⁸Bởi vậy bây giờ, hãy tập-hợp phần dân còn lại rồi cắm trại chống thành ấy và chiếm lấy nó, e rằng chính tôi chiếm lấy thành và nó được đặt tên theo tôi.” ²⁹Vì vậy, Đa-vít tập-hợp tất cả dân rồi đi đến Ráp-ba, đánh lại nó, và chiếm lấy nó. ³⁰Rồi người lấy vương-miện của vua chúng khỏi đầu của hắn; và nó nặng một ta-lăng vàng, và *trong nó có một viên*

đá quý; và nó *được đặt* trên đầu của Đa-vít. Và người cũng mang chiến-lợi-phẩm của thành ấy ra, một số lượng rất lớn. ³¹Người cũng đem dân ở trong đó ra, và để *chúng* ở dưới những cây cưa, các dụng-cụ bằng sắt bén, những cây riu bằng sắt, và bắt họ đi qua lò gạch. Và người đã làm như vậy cho tất cả các thành của những con trai Am-môn. Đoạn, Đa-vít và tất cả dân trở về Giê-ru-sa-lem.

2. Xào-xáo trong gia-đình của Đa-vít (13.1-13.33)

Am-nôn hãm-hiếp Ta-ma (13.1-13.22)

13¹Bây giờ, xảy ra sau việc này, Áp-sa-lôm con trai của Đa-vít có một người em gái xinh-đẹp, tên là Ta-ma, và Am-nôn con trai của Đa-vít yêu cô. ²Và Am-nôn quá bức bối vì em gái Ta-ma của mình đến nỗi thành bệnh, vì cô ấy là một gái đồng-trinh, và Am-nôn thấy khó⁽²⁾ đụng tới cô ấy. ³Nhưng Am-nôn có một người bạn tên là Giô-na-đáp, con trai của Si-mê-a⁽³⁾, anh của Đa-vít; và Giô-na-đáp là một người rất qui-quyết. ⁴Và hắn nói với người: “Hỡi vương-tử, tại sao ngài quá thất-vọng từ sáng này qua sáng nọ vậy? Ngài không muốn cho tôi biết sao?” Thế thì Am-nôn nói với hắn: “Tôi yêu Ta-ma, em gái của em trai Áp-sa-lôm của tôi.” ⁵Thế thì Giô-na-đáp nói với người: “Hãy nằm trên giường vương-tử và làm bộ đau; khi thân-phụ của ngài đến thăm ngài, hãy tâu lên vua: ‘Xin vui lòng cho em gái của con là Ta-ma đến cho con thức ăn để ăn, và xin cho em con chuẩn-bị món ăn trong cái nhìn của con, để con được thấy và ăn từ tay em con.’” ⁶Vì vậy, Am-nôn nằm xuống và giả bộ đau; khi nhà vua đến thăm mình, Am-nôn thưa cùng nhà vua: “Xin vui lòng cho em gái con là Ta-ma đến làm cho con một cặp bánh ngọt trong cái nhìn của con, để con được ăn từ tay em con.” ⁷Thế thì Đa-vít sai *người* đến nhà đòi Ta-ma, nói: “Đi ngay đến nhà anh Am-nôn của con, và chuẩn-bị thức ăn cho anh con.” ⁸Vì vậy Ta-ma đi đến nhà anh Am-nôn của mình, và anh đang nằm. Và cô lấy bột, nhồi nó, làm các bánh ngọt trong cái nhìn của anh ta, và nướng các bánh ngọt ấy. ⁹Và cô lấy cái cháo mà trút *chúng* ra trước mặt anh; nhưng anh từ-chối không ăn. Và Am-nôn nói: “Bảo mọi người lui ra khỏi ta.” Vì vậy, mọi người lui ra khỏi anh. ¹⁰Đoạn, Am-nôn nói với Ta-ma: “Hãy đem thức-ăn vào trong phòng ngủ, để anh có thể ăn từ tay em.” Vì vậy, Ta-ma lấy bánh ngọt mình đã làm, và đem chúng vào trong phòng ngủ của Am-nôn anh của mình. ¹¹Khi cô đem *chúng* cho anh ăn, anh nắm cô và nói với cô: “Hãy đến, hãy nằm với anh, em gái của anh.” ¹²Nhưng cô trả lời anh: “Không, thưa anh tôi, chớ xúc-phạm tôi, vì việc như vậy chẳng ai làm trong Y-sơ-ra-ên; xin chớ làm điều ô-nhục này! ¹³Về phần tôi, tôi có thể khiến cho sự si-nhục của tôi đi đâu? Và còn anh, anh sẽ như một trong những kẻ ngu-ngốc trong Y-sơ-ra-ên. Vì thế, bây giờ, xin tâu lên nhà vua, vì người sẽ không giữ tôi khỏi anh đâu.” ¹⁴Tuy nhiên, hắn không muốn nghe tiếng nói của cô; vì hắn mạnh hơn cô, hắn hãm-hiếp cô và nằm với cô.

15Rồi Am-nôn ghét cô với một sự căm-ghét rất lớn; vì sự căm-ghét mà hắn ghét cô lớn hơn tình yêu mà hắn đã từng yêu cô. Và Am-nôn nói với cô: “Đứng dậy, cắt đi!”

²nguyên ngữ: Khó theo đôi mắt của Am-nôn

³Sam-ma trong 1 Sa-mu-ên 16.9, ở đây ghi Si-mê-a

¹Giê-đi-đi-a nghĩa là: người được *Đức* Gia-Vê thương-yêu

16Nhưng cô ấy nói với hắn: “Không, vì việc quấy đuổi tôi đi này còn quấy hơn việc quấy mà anh đã *vừa* gây cho tôi!” Vậy mà hắn không nghe cô. 17Rồi hắn gọi kẻ hầu-hạ trai trẻ của mình mà nói: “Bây giờ, quăng con đàn-bà này ra khỏi ta, rồi khóa cửa lại đằng sau nó.” 18Bây giờ, cô mặc cái áo khoác nhiều màu; vì, những người con gái đồng-trình của vua mặc các áo dài theo cách-thức đó. Lúc đó kẻ hầu của hắn đuổi cô ra và khóa cửa lại đằng sau cô. 19Và Ta-ma rắc bụi trên đầu của cô, và xé cái áo khoác nhiều màu ở trên cô; và cô đặt tay trên đầu cô mà đi khỏi, vừa khóc lớn cô vừa đi.

20Rồi Áp-sa-lôm, anh của cô, nói với cô: “Có phải Am-nôn, anh của em, đã ở cùng em chẳng? Nhưng bây giờ giữ im-lặng, em gái của ta, hắn là anh của em; đừng để việc này trong lòng.” Thế là Ta-ma vẫn ở vậy và u-sầu trong nhà anh Áp-sa-lôm của mình. 21Bây giờ, khi Vua Đa-vít đã nghe về tất cả những việc này, người rất giận¹⁾. 22Nhưng Áp-sa-lôm đã chẳng nói với Am-nôn hoặc lãnh hay dữ; vì Áp-sa-lôm ghét Am-nôn bởi vì hắn đã hãm-hiếp em gái Ta-ma của mình.

Áp-sa-lôm giết Am-nôn (13.23-13.39)

23Bây giờ đã xảy ra vào khoảng sau 2 năm tròn: Áp-sa-lôm có những kẻ hớt lông chiên tại Ba-anh-Hát-so gần Ép-ra-im, Áp-sa-lôm mời các vương-tử đến. 24Và Áp-sa-lôm đến cùng nhà vua và tâu: “Xin coi này, bây giờ, kẻ tôi-tớ này của bộ hạ có các thợ hớt lông chiên; xin nhà vua và các tôi-tớ của bộ hạ đi với kẻ tôi-tớ này của bộ hạ.” 25Nhưng nhà vua nói với Áp-sa-lôm: “Không, này con trai ta, tất cả chúng ta không nên đi hết, e rằng chúng ta là gánh nặng cho con.” Mặc dầu người cố nài-nỉ vua, vua vẫn không đi, nhưng chúc phước cho người. 26Lúc ấy Áp-sa-lôm thưa: “Nếu không, xin cho anh Am-nôn của con đi với chúng con.” Vua nói với người: “Tại sao nó nên đi với con? 27Nhưng khi Áp-sa-lôm cố nài-nỉ vua, thì vua cho Am-nôn và tất cả các vương-tử cùng đi với người²⁾.

28Và Áp-sa-lôm truyền cho các tôi-tớ của mình rằng: “Này, bây giờ, khi tâm-lòng của Am-nôn vui với rượu, và khi ta nói với các người: ‘Đánh Am-nôn,’ thì giết hắn. Đừng sợ; không phải chính ta đã ra lệnh cho các người hay sao? Hãy can-đảm và dũng-cảm.” 29Và các tôi-tớ của Áp-sa-lôm gây cho Am-nôn y như Áp-sa-lôm đã truyền. Lúc đó, tất cả các vương-tử đều chỗi dậy và mỗi người cỡi lừa của mình mà chạy trốn.

30Bây giờ, trong khi họ đang trên đường, có báo cáo đến cùng Đa-vít rằng: “Áp-sa-lôm đã đánh hạ tất cả các vương-tử và không có một ai trong họ được chừa.” 31Thế thì vua đứng dậy, xé quần-áo mình, rồi nằm trên đất, và tất cả các tôi-tớ của vua đang đứng cạnh *cũng* có quần-áo bị xé. 32Và Giô-na-đáp, con trai của Si-mê-a, anh của Đa-vít, trả lời và tâu: “Đừng để chúa tôi nói chúng đã giết tất cả các người trai trẻ ấy, các vương-tử, vì chỉ một mình Am-nôn chết; bởi vì do miệng của Áp-sa-lôm việc này đã được quyết-định từ ngày Am-nôn hãm-hiếp em gái Ta-ma của

nó. 33Vì thế bây giờ, xin chúa tôi nhà vua đừng để báo cáo đó trong tâm³⁾, ấy là: ‘tất cả vương-tử đã chết,’ vì chỉ có Am-nôn chết thôi.”

34Bây giờ Áp-sa-lôm đã chạy trốn. Và có chàng trai là kẻ giữ vọng-canh ngược mắt của nó lên mà nhìn, và kia, có nhiều người đang đến từ con đường phía sau nó, bên cạnh núi. 35Và Giô-na-đáp tâu lên nhà vua: “Kia, các vương-tử đã đến; theo như lời của kẻ tôi-tớ này của vua, nó đã xảy ra như thế”. 36Và xảy ra vừa khi hắn đã nói xong, thì kia, các vương-tử đến và cất lên tiếng của họ mà khóc; nhà vua và tất cả các tôi-tớ của vua cũng khóc với một con khóc rất lớn-lao.

37Bây giờ Áp-sa-lôm đã chạy trốn và tới Thanh-mai con trai của Am-mi-hút, vua của Ghê-su-rơ. Và Đa-vít khóc tang cho con trai của mình mỗi ngày. 38Thế là Áp-sa-lôm chạy trốn và đã đi tới Ghê-su-rơ, và ở đó 3 năm. 39Và vua Đa-vít khao-khát đi ra đến cùng Áp-sa-lôm; vì vua đã được an-ùi về Am-nôn, vì nó đã chết.

Một người đàn-bà cầu thay cho Áp-sa-lôm (14.1-14.24)

141Bây giờ Giô-áp con trai Xê-ru-gia nhận-thức rằng tâm vua nghiêng về Áp-sa-lôm. 2Vì vậy, Giô-áp sai đến Thê-cô-a mà bắt một người đàn-bà khôn-gioan từ đó và nói với bà: “Xin giả làm một người có tang, mặc áo tang bây giờ, và người đừng xúc dầu cho người, nhưng làm như một người đàn-bà đang khóc tang cho người chết nhiều ngày rồi; 3rồi đi tới nhà vua và tâu lên vua theo cách này.” Thế là Giô-áp đặt các lời vào trong miệng của bà.

4Bây giờ, khi người đàn-bà ở Thê-cô-a tâu lên vua, bà cúi mặt của bà xuống tận mặt đất mà lay và tâu: “Xin giúp, bộ hạ ôi!” 5Và nhà vua nói với bà: “Điều rắc-rối của người là gì?” Và bà tâu: “Quả thật, tôi là một người góa-bụa, vì chồng tôi đã chết. 6Và con đòi này của bộ hạ đã có hai đứa con trai, nhưng hai đứa nó đã đánh nhau ngoài đồng, và đã chẳng có một người giải-cứu nào giữa chúng⁴⁾, vì vậy đứa này đánh đứa kia và giết đứa kia chết. 7Bây giờ, kia, toàn-thể gia-đình đã đẩy lên chống lại con đòi này của bộ hạ, và họ nói: ‘Nộp kẻ đã giết anh nó, để chúng ta được xử-tử nó, vì sanh-mạng của anh nó mà nó đã giết; và cũng để hủy-diệt kẻ thừa-kế của nó.’ Như vậy, họ sẽ đập *đóm lửa* than còn lại của tôi, để khiến chồng tôi không tên cũng không có gì sót lại trên mặt trái đất.”

8Thế thì nhà vua phán cùng người đàn-bà: “Hãy đi về nhà của người, ta sẽ ban lệnh về người.” 9Và người đàn-bà Thê-cô-a tâu lên vua: “Ôi chúa tôi nhà vua, nguyện xin tội lỗi ở trên tôi và nhà của cha tôi, song nhà vua và ngôi của người không lỗi-lầm.” 10Thế là nhà vua phán: “Kẻ nào đó nói với người, hãy dẫn nó đến cho ta, và nó sẽ không còn đụng người nữa.” 11Thế thì bà thưa: “Xin nhà vua nhớ GIA-VÊ ĐỨC Chúa TRỜI của bộ hạ, để kẻ báo thù máu không có thể tiếp-tục hủy-diệt, sợ rằng chúng hủy-diệt con trai tôi.” Và vua phán: “Như ĐỨC GIA-VÊ sống, không một sợi tóc của con trai người sẽ rụng xuống đất.”

12Lúc đó người đàn-bà tâu: “Xin vui lòng cho con đòi này của vua tâu một lời cùng chúa tôi nhà vua.” Và vua phán:

¹⁾có bản thêm: “...nhưng người không muốn phạt con trai Am-nôn của mình, bởi vì người thương nó, vì nó là con đầu lòng của mình.”

²⁾có bản thêm: “Áp-sa-lôm làm một dạ-yến giống như một dạ-yến của một vị vua.”

³⁾hay: đừng bị bối-rối quá nhiều vì báo cáo đó

⁴⁾hay: chẳng có một ai can chúng ra

“Nói đi.”¹³Và người đàn-bà tâu: “Thì tại sao bệ hạ đã hoạch định một điều như thể chống dân của Đức Chúa TRỜI⁽¹⁾? Vì bằng việc phán lời này, nhà vua như là người có lỗi, *khi* nhà vua chẳng đem đứa con bị đầy biệt xứ của mình về.¹⁴Vì chúng ta chắc-chắn sẽ chết và giống như nước bị đổ trên mặt đất không có thể được thu-nhặt lên một lần nữa. Nhưng mà Đức Chúa TRỜI không cắt mạng-sống đi, nhưng Ngài lập ra các phương-cách ngõ hầu kẻ bị đầy biệt xứ có thể không bị trục-xuất khỏi Ngài.¹⁵Bây giờ, lý do tôi đã đến tâu lời này cùng chúa tôi nhà vua là vì dân-chúng đã làm tôi sợ; vì vậy, con đòi này của bệ hạ đã nói: ‘Bây giờ, để mình tâu lên nhà vua, có lẽ nhà vua sẽ thực-hiện lời của con đòi này của người.’¹⁶Vì nhà vua sẽ nghe để giải-cứu con đòi này của người khỏi lòng bàn tay của kẻ sẽ hủy-diệt cả tôi và con trai của tôi khỏi tài-sản riêng⁽²⁾ của Đức Chúa TRỜI.’¹⁷Lúc đó, con đòi này của bệ hạ đã tâu: ‘Xin để lời của chúa tôi nhà vua an-ùi, vì như vị thiên-sứ của Đức Chúa TRỜI, cũng thế chúa tôi nhà vua sẽ nhận-thức rõ sự lành và sự dữ. Và nguyện xin GIA-VÊ Đức Chúa TRỜI của bệ hạ ở cùng bệ hạ!’”

18Lúc đó, nhà vua trả lời và phán cùng người đàn-bà: “Xin chớ giấu ta bất cứ điều gì ta sắp hỏi người.” Và người đàn-bà thưa: “Xin chúa tôi nhà vua cứ phán.”¹⁹Thế là, vua phán: “Có phải bàn tay của Giô-áp ở với người trong tất cả việc này chẳng?” Và người đàn-bà trả lời, tâu: “Bám chúa tôi nhà vua, như hôn chúa sống, không có một ai có thể quay qua bên hữu hay bên tả từ bất cứ một điều gì mà chúa tôi nhà vua đã nói đó. Quả thật, ấy là tôi-tớ Giô-áp của bệ hạ đã ra lệnh cho tôi, và chính ông đã đặt tất cả những lời này trong miệng của con đòi này của bệ hạ;²⁰cốt để thay-đổi hình thức của các sự việc mà tôi-tớ Giô-áp của bệ hạ đã làm điều này. Nhưng chúa tôi khôn-ngaoan, như sự khôn-ngaoan của vị thiên-sứ của Đức Chúa TRỜI, để biết mọi việc ở trong trái đất.”

21Lúc đó, nhà vua nói với Giô-áp: “Này, bây giờ, chắc-chắn ta sẽ làm việc này; vì thế, hãy đi đem chàng trai Áp-sa-lôm về.”²²Và Giô-áp cúi mặt mình xuống tới mặt đất, nằm phủ phục, và chúc phước nhà vua; đoạn Giô-áp tâu: “Hôm nay, kẻ tôi-tớ này của bệ hạ biết rằng mình đã tìm được ân-huệ trong cái nhìn của bệ hạ, ôi chúa tôi nhà vua, khi nhà vua đã thực-hiện lời của kẻ tôi-tớ này của bệ hạ.”

23Vì vậy, Giô-áp chỗi dậy, đi đến Ghê-su-ơ, và đem Áp-sa-lôm về Giê-ru-sa-lem.²⁴Tuy nhiên vua phán: “Hãy cho nó quay về nhà riêng của nó, và đừng để nó thấy mặt ta.” Vì vậy Áp-sa-lôm quay về nhà riêng của mình và không thấy mặt nhà vua.

Áp-sa-lôm đòi gặp Đa-vít (14.25-14.33)

25Bây giờ trong tất cả Y-sơ-ra-ên không có một người nào đẹp trai như Áp-sa-lôm, được ca-ngợi nhiều như thế; từ bàn chân cho đến đỉnh đầu, chẳng có tí-vết gì trên người.²⁶Và khi người cắt tóc trên đầu mình (và ấy là vào cuối mỗi năm, người cắt nó, vì nó nặng trên người vì vậy người cắt nó), người cắt tóc của đầu mình được 200 siếc-lơ bởi cân của vua.²⁷Và Áp-sa-lôm có 3 đứa con trai và một đứa con gái có tên là Ta-ma; cô là một người nữ có vóc dáng

xinh-đẹp.

28Bây giờ Áp-sa-lôm đã sống 2 năm tròn tại Giê-ru-sa-lem và chẳng thấy mặt vua.²⁹Thế thì Áp-sa-lôm sai đòi Giô-áp đến đặng sai người đi tới nhà vua, nhưng Giô-áp không chịu đến cùng người. Vì vậy người lại sai đòi lần thứ hai, nhưng Giô-áp cũng không đến.³⁰Bởi vậy người nói với các tôi-tớ của mình: “Này, cánh đồng của Giô-áp ở cạnh cánh đồng của ta, và ông ta đang có lúa mạch ở đó; hãy đi đốt nó.” Vì vậy, các tôi-tớ của Áp-sa-lôm đốt cánh đồng ấy.³¹Lúc đó, Giô-áp chỗi dậy, đến cùng Áp-sa-lôm tại nhà người và nói với người: “Tại sao các tôi-tớ người đã đốt cánh đồng của ta?”³²Và Áp-sa-lôm nói với Giô-áp: “Kìa, tôi đã sai mời ông, nói: ‘Hãy đến đây, để tôi có thể sai ông đi tới nhà vua để nói: “Tôi đã trở về từ Ghê-su-ơ làm gì? Thật tốt hơn cho tôi vẫn còn ở đó.”’ Bởi vậy bây giờ, hãy cho tôi thấy mặt nhà vua; và nếu có tội-lỗi trong tôi, hãy để nhà vua xử-tử tôi.”³³Vì vậy, khi Giô-áp đi tới nhà vua và nói cho vua biết, vua đòi Áp-sa-lôm đến. Như vậy người đi tới nhà vua và nằm phủ phục úp mặt xuống đất trước mặt vua, vua hôn Áp-sa-lôm.

3. Nội loạn trên toàn quốc chống Đa-vít (15.1-20.26)

Áp-sa-lôm âm-mưu lật-đổ Đa-vít (15.1-15.12)

15¹Bây giờ, xảy ra sau việc này Áp-sa-lôm cung-cấp cho mình một cỗ xe với những con ngựa, và 50 người chạy trước mình.²Và Áp-sa-lôm thường dậy sớm, đứng bên cạnh đường vào cổng thành; rồi xảy ra khi bất cứ một người nào có vụ kiện đi đến cùng nhà vua xin xét-xử, Áp-sa-lôm gọi người ấy và nói: “Người ở thành nào?” Và hấn nói: “Tôi-tớ này của ông từ một trong các chi-tộc Y-sơ-ra-ên.”³Lúc đó, Áp-sa-lôm nói với hấn: “Này, yêu-sách của người là tốt và đúng, nhưng không có ai lắng nghe người về phía nhà vua.”⁴Hơn nữa, Áp-sa-lôm nói: “Ồ! Chớ gì người ta bổ-nhiệm ta làm quan-án trong xứ, thì mọi người có kiện cáo gì hay duyên-cớ gì có thể đến cùng ta, và ta sẽ ban cho người ấy sự công-bình.”⁵Và xảy ra khi một người đến gần đặng lạy trước mặt người, người giơ tay mình ra, ôm lấy hấn, và hôn hấn.⁶Và theo cách-thức này, Áp-sa-lôm đã cư-xử với tất cả Y-sơ-ra-ên là những kẻ đi tới nhà vua xin xét-xử; thế là Áp-sa-lôm cướp được trái tim của những người Y-sơ-ra-ên.⁷Bây giờ xảy ra vào cuối 4 năm, Áp-sa-lôm tâu lên vua: “Xin cho con đi, đáp-trả lời thề của con mà con đã thề cùng Đức GIA-VÊ, tại Hép-rôn.”⁸Vì kẻ tôi-tớ này của bệ hạ đã thề một lời trong khi con đang sống tại Ghê-su-ơ trong A-ram, nói: ‘Nếu Đức GIA-VÊ thật sự sẽ đưa con về Giê-ru-sa-lem, con sẽ phụng-sự Đức GIA-VÊ.’”⁹Và nhà vua phán cùng người: “Hãy đi trong bình-an.” Thế là người đứng dậy và đi đến Hép-rôn.¹⁰Nhưng Áp-sa-lôm sai các thám-tử đi khắp tất cả các chi-tộc Y-sơ-ra-ên, nói: “Vừa khi các người nghe tiếng kèn trom-bét, các người sẽ nói: ‘Áp-sa-lôm là vua tại Hép-rôn.’”¹¹Lúc đó, có 200 người đi với Áp-sa-lôm từ Giê-ru-sa-lem, các người được mời và đi trong tính ngay-thẳng của họ⁽³⁾, và họ không biết bất cứ một điều gì cả.¹²Và Áp-sa-lôm sai mời A-hi-tô-phên người Ghi-lô, cố-vấn của Đa-vít, đến từ thành Ghi-lô của ông, trong khi ông đang dâng các tế-vật. Và âm-mưu rất mạnh, vì dân-chúng liên-tiếp ủng hộ Áp-sa-lôm thêm lên.

¹hay: vua chẳng đoán-xét trong một thể ấy?

²tức là: Y-sơ-ra-ên

³hay: đi một cách ngay-tho

Đa-vít trốn khỏi Giê-ru-sa-lem (15.13-15.37)

13Lúc đó một sứ-giá đến cùng Đa-vít tâu: “Tâm-lòng các người Y-sơ-ra-ên ở cùng Áp-sa-lôm.” **14**Và Đa-vít nói với tất cả các tôi-tớ của mình *đang* ở với mình tại Giê-ru-sa-lem: “Chối dậy và chúng ta hãy chạy trốn, vì, *nếu không*, không một ai trong chúng ta sẽ thoát khỏi Áp-sa-lôm. Đi mau lên e rằng nó nhanh-chóng đuổi kịp chúng ta và đổ thảm-họa xuống trên chúng ta, và đánh hạ thành *này* bằng gươm.” **15**Rồi các tôi-tớ của nhà vua tâu lên nhà vua: “Bẩm, những tôi-tớ này của nhà vua sẵn-sàng làm bất cứ việc gì chúa tôi nhà vua chọn.” **16**Thế là nhà vua đi ra cùng tất cả gia-hộ của vua ở cùng vua⁽¹⁾. Nhưng nhà vua để lại 10 cung-phi⁽²⁾ để giữ cung. **17**Và nhà vua đi ra và tất cả dân-chúng ở cùng vua, và họ dừng lại nơi căn nhà cuối cùng. **18**Bấy giờ, tất cả các tôi-tớ vua đi tiếp ngang vua, tất cả những người Kê-rê-thít, tất cả những người Phê-lê-thít, và tất cả dân Gát, 600 người đã từng đến cùng vua từ Gát, đi tiếp trước mặt vua.

19Lúc đó nhà vua nói với Y-tai, người Gát: “Tại sao người cũng sẽ đi với chúng ta? Hãy trở về và cứ ở lại với nhà vua, vì người là một người nước ngoài và cũng là một kẻ lưu-vong; hãy trở về chỗ của riêng người.” **20**Người đến hôm qua, và hôm nay có phải ta sẽ khiến người đi lang thang với chúng ta, trong khi ta đi nơi ta sẽ đi ư⁽³⁾? Hãy trở về và dẫn các anh em người về; nguyên sự khoan-dung và lễ-thật ở với người!” **21**Nhưng Y-tai trả lời nhà vua và tâu: “Như Đức GIA-VÊ sống, và như chúa tôi nhà vua sống, chắc-chắn bất cứ nơi nào chúa tôi nhà vua có thể ở, hoặc để chết hay để sống, thì ở đó kẻ tôi-tớ này của bệ hạ cũng sẽ ở.” **22**Bởi vậy Đa-vít phán cùng Y-tai: “Hãy đi và vượt qua đi.” Thế là, Y-tai người Gát đi qua với tất cả những thuộc hạ của mình cùng tất cả những đứa nhỏ *đang* ở với mình. **23**Trong khi tất cả xứ đều khóc với tiếng lớn, thì tất cả dân-chúng đều đi qua. Nhà vua cũng đi qua khe Xê-rôn, và tất cả dân-chúng đều đi qua hướng về con đường của vùng hoang-vu.

24Bấy giờ, kia, Xa-đốc cũng *đến*, và tất cả những người Lê-vi đi theo ông khiêng rương giao-ước của Đức Chúa TRỜI. Và họ để rương của Đức Chúa TRỜI xuống, và A-bia-tha đi lên cho đến khi tất cả dân-chúng đã ra khỏi thành. **25**Và nhà vua nói với Xa-đốc: “Hãy đem rương của Đức Chúa TRỜI về lại thành. Nếu ta tìm được ân-huệ trong cái nhìn của Đức GIA-VÊ, thì ắt Ngài sẽ đem ta về một lần nữa, và sẽ cho ta thấy cả nó lẫn nơi ngự của Ngài.” **26**Nhưng nếu Ngài phán như vậy: ‘Ta không có sự vui-thích trong người’, thì này, ta đây, hãy để Ngài gây cho ta điều dường như là tốt trong cái nhìn của Ngài.” **27**Nhà vua cũng nói với thầy tế-lễ Xa-đốc: “*Không phải* người là một nhà tiên-kiến sao? Hãy trở về thành trong bình-an, người và A-bia-tha, và 2 đứa con trai của các người ở với các người, con trai A-hi-ma-ách của người và Giô-na-than con trai của A-bia-tha. **28**Này ta sẽ đợi tại những chỗ cạn của vùng hoang-vu cho đến khi có lời đến từ các người để báo tin cho ta.” **29**Vì thế, Xa-đốc và A-bia-tha đem rương của Đức Chúa Trời về Giê-ru-sa-lem và ở lại đó.

¹nguyên ngữ: ở nơi chân vua, trong các câu 16, 17 và 18

²hay: mười người vợ bé

³nghĩa là: chưa biết ta sẽ đi đâu

30Và Đa-vít đi lên dốc núi Ô-li-ve, vừa khóc vừa vừa đi, và đầu vua được trùm lại và vua bước đi chân không. Lúc đó, tất cả dân-chúng đi với vua mỗi người cũng trùm đầu họ và đi lên họ vừa đi vừa khóc. **31**Bấy giờ, có người cho Đa-vít biết rằng: “A-hi-tô-phên ở trong số những kẻ âm-mưu với Áp-sa-lôm.” Và Đa-vít nói: “Đức GIA-VÊ ôi, con cầu-xin, xin làm cho lời cố-vấn của A-hi-tô-phên thành ra ngu-dại.” **32**Xây ra khi Đa-vít đang đi tới đỉnh núi, nơi Đức Chúa TRỜI được thờ-phượng, thì kia Hu-sai người Ạt-kít đón vua với áo choàng của hắn bị xé rách và bụi đất trên đầu của hắn. **33**Và Đa-vít nói với hắn: “Nếu người cùng đi qua với ta, thì người sẽ là một gánh nặng cho ta. **34**Nhưng nếu người trở về thành và nói với Áp-sa-lôm: ‘Ôi bệ hạ, tôi muốn làm tôi-tớ của bệ hạ; như tôi đã từng làm tôi-tớ của cha của bệ hạ trong quá khứ, thì bây giờ cũng thế tôi muốn làm tôi-tớ của bệ hạ,’ thì người có thể phá được lời cố-vấn của A-hi-tô-phên cho ta. **35**Và há các thầy tế-lễ Xa-đốc và A-bia-tha chẳng ở với người ở đó sao? Như vậy, sẽ rằng bất cứ điều gì người nghe được từ hoàng cung, thì người sẽ báo cáo cho các thầy tế-lễ Xa-đốc và A-bia-tha. **36**Kia, 2 đứa con trai của họ đang ở với họ ở đó, A-hi-ma-ách, con trai của Xa-đốc, và Giô-na-than, con trai của A-bia-tha; và bởi chúng, các người sẽ báo cho ta mọi điều các người nghe.” **37**Vì vậy, Hu-sai, bạn của Đa-vít, đi vào trong thành, và Áp-sa-lôm vào trong Giê-ru-sa-lem.

Xíp-ba cáo-gian Mê-phi-bô-sét chủ của nó và nhận được tài-sản của chủ (16.1-16.4)

16¹Lúc ấy, khi Đa-vít đã vượt qua bên kia đỉnh núi một chút, thì kia, Xíp-ba tôi-tớ của Mê-phi-bô-sét đón vua với một cặp lừa mang yên, và trên chúng có 200 ổ bánh mì, 100 chùm nho, 100 trái cây mùa hè, và một bầu rượu nho. **2**Và nhà vua nói với Xíp-ba: “Tại sao người có những cái này?” Và Xíp-ba tâu: “Những con lừa cho gia-hộ của nhà vua cỡi, bánh mì và trái cây mùa hè cho các người trai trẻ ăn, còn rượu nho, cho bất cứ người nào là đi trong vùng hoang-vu để uống.” **3**Thế thì nhà vua nói: “Và con trai của chủ người ở đâu?” Và Xíp-ba tâu vua: “Kia, người đang ở lại trong Giê-ru-sa-lem, vì người đã nói: ‘Hôm nay, nhà Y-sơ-ra-ên sẽ hồi-phục vương-quốc của cha ta cho ta.’” **4**Thế là, vua Đa-vít phán cùng Xíp-ba: “Này, mọi vật thuộc về Mê-phi-bô-sét đều là của người.” Và Xíp-ba tâu: “Tôi xin quy-phục; xin cho tôi tìm được ân-huệ trong cái nhìn của chúa, bảm chúa tôi nhà vua!”

Si-mê-i rửa-sả Đa-vít (16.5-16.14)

5Khi vua Đa-vít đến Ba-hu-rim, kia, đi ra từ đó có một người của gia-đình nhà Sau-lơ, tên là Si-mê-i, con trai của Ghê-ra. Hắn đi ra, vừa liên-tục rửa-sả hắn vừa đi. **6**Và hắn ném đá vào Đa-vít và vào tất cả các tôi-tớ của vua Đa-vít; và tất cả dân-chúng và tất cả những người đàn-ông mạnh-dạn đều ở bên hữu vua và ở bên tả vua. **7**Và Si-mê-i nói như vậy khi hắn rửa-sả: “Cút đi, cút đi, người, kẻo làm máu đỏ, và đỏ vô-lại! **8**Đức GIA-VÊ đã đổ lại trên người tất cả máu đỏ của nhà Sau-lơ, tại chỗ của người mà người đã trị-vì; và Đức GIA-VÊ đã giao vương-quốc vào trong tay Áp-sa-lôm con trai người. Và này, người ở trong điều xấu-xa của chính người, vì người là một kẻ làm máu đỏ.”

9Lúc đó, A-bi-sai con trai của Xê-ru-gia tâu vua: “Tại sao

con chó chết này lại rửa-sả chúa tôi nhà vua vậy? Bây giờ, xin cho tôi đi qua, và lấy đầu nó.”¹⁰Nhưng nhà vua phán: “Ta có can-hệ gì với các người, hồi những con trai của Xê-ru-gia? Nếu hấn rửa-sả, và nếu Đức GIA-VÊ đã bảo hấn: ‘Hãy rửa-sả Đa-vít,’ thì ai sẽ nói: ‘Tại sao người đã làm như thế?’”¹¹Rồi Đa-vít nói với A-bi-sai và nói với tất cả các tôi-tớ của mình: “Kìa, thằng con ta đã ra từ thân-thể ta còn truy tìm sinh-mạng ta; huống gì bây giờ người Bên-gia-min này? Mặc-kệ nó và hãy để nó rửa-sả, vì Đức GIA-VÊ đã bảo nó.”¹²Có lẽ, Đức GIA-VÊ sẽ đoán-xem con hoạn-nạn của ta rồi Đức GIA-VÊ sẽ trả lại điều tốt-lành cho ta thay vì lời rửa-sả của nó ngày này.”¹³Thế là Đa-vít và thuộc hạ của mình cứ tiếp tục đi trên đường; còn Si-mê-i đi dọc theo hông đôi, song song với vua và hấn vừa đi vừa rửa-sả, và ném đá cùng quăng bụi đất vào vua.¹⁴Và nhà vua và tất cả dân-chúng ở cùng vua đến nơi trong mệt-nhọc và vua lấy sức ở đó.

Lời cố-vấn của A-hi-tô-phên (16.15-16.23)

¹⁵Lúc đó Áp-sa-lôm và tất cả dân-chúng, các người Y-sơ-ra-ên vào Giê-ru-sa-lem, và A-hi-tô-phên ở với người.¹⁶Bây giờ xảy ra khi Hu-sai người Ạt-kít, bạn của Đa-vít, đến cùng Áp-sa-lôm, thì Hu-sai nói cùng Áp-sa-lôm: “Vạn-tuế nhà vua! Vạn-tuế nhà vua!”¹⁷Và Áp-sa-lôm nói với Hu-sai: “Đây là sự trung-thành của người đối với bạn người ư? Tại sao người đã không đi với bạn người?”¹⁸Thế thì Hu-sai nói với Áp-sa-lôm: “Không! Vì tôi sẽ thuộc về người mà Đức GIA-VÊ, dân này, và tất cả các người Y-sơ-ra-ên đã chọn, và tôi muốn ở lại với người ấy.”¹⁹Và lại, tôi nên phục-vụ ai? Tôi há không nên phục-vụ trong sự hiện-diện của con trai người hay sao? Như tôi đã phục-vụ trong sự hiện-diện của thân-phụ bệ hạ, thì như thế tôi muốn ở trong sự hiện-diện của bệ hạ.”

²⁰Lúc đó Áp-sa-lôm nói với A-hi-tô-phên: “Cho ta lời cố-vấn của người. Chúng ta sẽ làm gì?”²¹Và A-hi-tô-phên nói với Áp-sa-lôm: “Hãy đi vào trong⁽¹⁾ các cung-phi của thân-phụ của bệ hạ, những người mà ông ấy đã để lại đặng giữ cung; rồi tất cả Y-sơ-ra-ên sẽ nghe rằng chính bệ hạ đã làm mình thành ghê tởm đối với thân-phụ của bệ hạ. Tay của tất cả những người đang ở với bệ hạ cũng sẽ được làm cho mạnh hơn.”²²Vì vậy, họ dựng lên một cái lều cho Áp-sa-lôm ở trên sân thượng, rồi Áp-sa-lôm đi vào trong các cung-phi của thân-phụ mình trong cái nhìn của tất cả Y-sơ-ra-ên.²³Lời cố-vấn của A-hi-tô-phên, mà người đã cho trong các ngày đó y như được câu-vấn từ lời của Đức Chúa TRỜI; tất cả lời cố-vấn của A-hi-tô-phên liên can đến cả Đa-vít lẫn Áp-sa-lôm là như thế.

Áp-sa-lôm thích lời cố-vấn của Hu-sai hơn A-hi-tô-phên (17.1-17.14)

17¹Hơn nữa, A-hi-tô-phên nói với Áp-sa-lôm: “Xin cho tôi chọn 12 ngàn người để tôi có thể chỗi dậy và đuổi theo Đa-vít tới nay.”²Rồi tôi sẽ xông vào hấn trong khi hấn mệt-mỏi và thiếu tay chân, và sẽ làm cho hấn kinh-khiếp đến nỗi tất cả dân ở với hấn sẽ chạy trốn. Rồi, tôi sẽ đánh hạ một mình hấn,³và tôi sẽ dẫn về tất cả dân-chúng cho bệ hạ⁽²⁾. Việc trở lại của mọi người tùy thuộc vào người mà bệ hạ đang truy tìm; rồi, tất cả

dân-chúng sẽ bình-an.”

⁴Thế là, kế-hoạch ấy làm vui lòng Áp-sa-lôm và tất cả các trưởng-lão Y-sơ-ra-ên.

⁵Đoạn Áp-sa-lôm nói: “Bây giờ, gọi Hu-sai người Ạt-kít đến nữa và chúng ta hãy nghe điều ở trong miệng hấn—ngay cả hấn cũng phải nói.”⁶Khi Hu-sai đã đến cùng Áp-sa-lôm, Áp-sa-lôm nói với ông ta: “A-hi-tô-phên đã nói theo lời này. Chúng ta có nên thực-hiện lời của hấn chẳng? Nếu không, người hãy nói.”⁷Thế là Hu-sai nói với Áp-sa-lôm: “Lần này, lời cố-vấn mà A-hi-tô-phên đã cho không tốt.”⁸Hơn nữa, Hu-sai nói: “Bệ hạ biết thân-phụ của bệ hạ và thuộc hạ của hấn, rằng họ là những người mạnh-dạn và họ đang cay-dắng trong tâm-hồn, như con gấu cái có con nhỏ bị người ta ăn-cấp ở ngoài đồng. Và thân-phụ của bệ hạ là một người chinh-chiến, và sẽ không nghi dèm với dân-chúng đâu.”⁹Kìa, bây giờ ông ta đã ẩn mình ở trong một cái động nào đó hoặc trong một chỗ khác; và sẽ là khi ông ta ngã⁽³⁾ trên họ trong cuộc tấn-công thứ nhất, thì bất cứ ai nghe nó cũng sẽ nói: ‘Đã có một cuộc tàn-sát ở giữa các người theo Áp-sa-lôm.’¹⁰Và ngay cả kẻ dưng-cảm, có tâm như tâm su-từ, cũng sẽ hoàn-toàn chán-nản; vì tất cả Y-sơ-ra-ên đều biết rằng thân-phụ của bệ hạ là một người mạnh-dạn và những kẻ đi theo ông ta đều là những người dưng-cảm.”¹¹Nhưng, tôi cố-vấn rằng tất cả Y-sơ-ra-ên chắc-chắn phải được triệu tập cùng bệ hạ, từ Đan tới cả Bê-e-Sê-ba, đầy-dẫy như cát ở cạnh biển, và rằng cá-nhân bệ hạ đi vào trong chiến-trận.”¹²Như thế, chúng ta sẽ đến cùng hấn tại một trong các nơi mà chúng ta tìm ra hấn, rồi chúng ta sẽ ngã trên hấn như sừng sa trên mặt đất; và hấn cùng những kẻ theo hấn, cả một người cũng sẽ chẳng còn.”¹³Còn nếu hấn rút lui vào trong một thành, thì toàn thể Y-sơ-ra-ên sẽ đem dây thừng đến thành đó, và chúng ta sẽ kéo nó vào trong thung-lũng ấy cho đến khi cả một cục đá nhỏ cũng chẳng được tìm thấy ở đó.”¹⁴Lúc ấy, Áp-sa-lôm và tất cả những người Y-sơ-ra-ên đều nói: “Lời cố-vấn của Hu-sai, người Ạt-kít, hay hơn lời cố-vấn A-hi-tô-phên.” Vì Đức GIA-VÊ đã định trước cản-trở lời cố-vấn hay của A-hi-tô-phên, cốt để Đức GIA-VÊ giáng tai-họa trên Áp-sa-lôm.

Tin mật được trao cho Đa-vít (17.15-17.22)

¹⁵Rồi Hu-sai nói với các thầy tế-lễ Xa-đốc và A-bia-tha: “A-hi-tô-phên đã cố-vấn Áp-sa-lôm và các trưởng-lão Y-sơ-ra-ên như vậy như vậy, và tôi đã cố-vấn như vậy như vậy.”¹⁶Vì thế bây giờ, hãy mau mau sai đi và nói cho Đa-vít biết rằng: “Chớ nghi dèm ở nơi các chỗ cạn của vùng hoang-vu, nhưng bằng mọi cách vượt qua đi, e rằng nhà vua và tất cả dân đang ở với vua phải bị nuốt hết.”¹⁷Bây giờ, Giô-na-than và A-hi-ma-ách đang ở tại Ên-rô-ghên, rồi một con đò đi mà nói cho họ biết, rồi họ đi và nói cho Vua Đa-vít biết, vì không ai được thấy họ đi vào thành.¹⁸Nhưng có một thằng nhỏ thấy họ, rồi nói cho Áp-sa-lôm biết; vì vậy, cả hai người vội-vã ra đi và đến nhà của một người ở Ba-hu-rim, là người có một cái giếng ở trong sân của hấn; và họ đi xuống vào trong đó.¹⁹Vì⁽⁴⁾ người ấy lấy một tấm vải phủ mà trải nó ra trên miệng giếng, rồi rải hạt lúa trên nó, ngô hầu không ai biết được điều gì cả.²⁰Khi

¹nghĩa là: quan hệ xác thịt

²có bản thêm: ... như một nang dậu đi đến nhà chồng mình.

³nghĩa là: giết, sát hại

⁴nguyên ngữ: người đàn-bà

các tôi-tớ của Áp-sa-lôm đến người đàn-bà tại nhà đó và nói: “A-hi-ma-ách và Giô-na-than ở đâu?” Và người đàn-bà ấy nói với chúng: “Họ đã vượt qua suối nước rồi.” Và khi chúng kiếm và không thể tìm ra họ, chúng trở về Giê-ru-sa-lem.

21Và xảy ra sau khi chúng đã ra đi thì họ trèo lên khỏi giếng và đi nói cho vua Đa-vít biết; và họ nói với Đa-vít: “Hãy chỗi dậy và xin nhanh-chóng vượt qua con nước vì A-hi-tô-phên đã cố-vấn như vậy chống lại bệ hạ.” 22Thế thì, Đa-vít và mọi người đi theo mình chỗi dậy và vượt qua sông Giô-đanh; và, vừa rạng đông, thậm-chí không một người nào mà chẳng vượt qua sông Giô-đanh.

A-hi-tô-phên chết; Đa-vít ở tại Ma-ha-na-im (17.23-17.29)

23Bây giờ, khi A-hi-tô-phên thấy lời cố-vấn của hắn đã không được thực-hiện, hắn thảng lờ, chỗi dậy, đi đến nhà hắn, đến thành hắn, và sắp-đặt nhà hắn cho thứ-tự, rồi tự thắt cổ; như vậy hắn chết và được chôn trong mộ của cha hắn.

24Lúc đó Đa-vít đến Ma-ha-na-im. Và Áp-sa-lôm vượt qua sông Giô-đanh, hắn và mọi người Y-sơ-ra-ên đi theo hắn. 25Và Áp-sa-lôm đặt A-ma-sa coi quân-đội thay cho Giô-áp. Bây giờ A-ma-sa là con trai của một người tên là Gít-ra¹⁾, người Y-sơ-ra-ên, đã đi vào trong A-bi-ga-in, là con gái của Na-hách, chị của Xê-ru-gia, mẹ Giô-áp. 26Và Y-sơ-ra-ên và Áp-sa-lôm cắm trại trong đất Ga-la-át.

27Bây giờ, khi Đa-vít đã đến Ma-ha-na-im, thì Sô-bi con trai của Na-hách, từ Ráp-ba, trong các con trai của Am-môn, Ma-kia con trai của A-mi-ên từ Lô-đê-ba, và Bạt-xi-lai người Ga-la-át từ Rô-gê-lim, 28đều đem đến giường, chậu, đồ gốm, lúa mì, lúa mạch, bột mì, *hột rang*, đậu, phạn-đậu, và các thứ *hột rang*, 29mật ong, mỡ sữa, chiên, và pho-mát *lạm từ* bò, cho Đa-vít và cho dân đang đi theo vua để ăn; vì chúng nói: “Dân-chúng đang đói, mệt-nhoc, và khát trong vùng hoang-vu.”

Giô-áp giết Áp-sa-lôm (18.1-18.18)

18¹Lúc đó Đa-vít tập-hợp dân-chúng đi theo mình, rồi đặt trên họ những chỉ-huy-trưởng hàng ngàn và những chỉ-huy-trưởng hàng trăm. 2Và Đa-vít sai dân đi ra, một-phần-ba dưới tay của Giô-áp, một-phần-ba dưới tay của A-bi-sai con trai của Xê-ru-gia, anh của Giô-áp, và một-phần-ba dưới tay của Y-tai, người Gát. Và nhà vua nói với dân: “Chắc-chắn chính ta cũng sẽ đi ra với các ngươi.” 3Nhưng dân nói: “Bệ hạ không nên đi ra; vì nếu chúng tôi chạy trốn, thì chúng sẽ không quan-tâm về chúng tôi, dù là phân-nữa chúng tôi chết, chúng sẽ không quan-tâm về chúng tôi. Nhưng bệ hạ có giá-trị bằng 10 ngàn người chúng tôi; vì thế, bây giờ bệ hạ trợ lực cho chúng tôi từ thành thì tốt hơn.” 4Thế thì, nhà vua nói với họ: “Bất cứ cái gì dường như là tốt nhất cho các ngươi thì ta sẽ làm.” Vì vậy, nhà vua đứng bên công, còn tất cả dân đi ra hàng trăm và hàng ngàn. 5Và nhà vua chỉ-thị cho Giô-áp, A-bi-sai, và Y-tai, nói: “Hãy nhẹ tay với người trai trẻ Áp-sa-lôm vì ta.” Và tất cả dân đều nghe khi nhà vua chỉ-thị tất cả các chỉ-huy-trưởng về Áp-sa-lôm.

6Thế thì dân-chúng đi ra vào trong cánh đồng để chống lại Y-sơ-ra-ên, và chiến-trận xảy ra trong rừng của Ép-ra-im. 7Rồi, dân Y-sơ-ra-ên bị đánh hạ ở đó trước mặt các tôi-tớ của Đa-vít, và cuộc tàn-sát ở đó trong ngày đó rất là lớn, 20 ngàn người. 8Vì chiến-trận ở đó lan khắp vùng nông-thôn, và trong ngày đó rừng nuốt nhiều người hơn là lưỡi gươm đã nuốt.

9Bây giờ, Áp-sa-lôm bắt chợt gặp các tôi-tớ của Đa-vít. Vì Áp-sa-lôm đang cỡi trên con la, và con la đi dưới các nhánh cây dây-đặc nơi một cây sồi lớn. Và đầu của hắn bị kẹt cứng trong cây sồi, vì vậy hắn bị bỏ lại treo ở giữa trời và đất, trong khi con la ở dưới hắn cứ đi tới. 10Khi một người nọ thấy, hắn nói cho Giô-áp biết, rằng: “Kìa, tôi đã thấy Áp-sa-lôm bị treo trên cây sồi.” 11Thế thì, Giô-áp nói với người đã cho mình biết: “Này, kìa, người đã thấy! Thế thì tại sao người đã không đánh hạ nó ở đó cho rơi xuống đất? Và ta hẳn đã sẽ ban cho ngươi 10 miếng bạc và một cái đai lưng.” 12Nhưng người đó nói với Giô-áp: “Nếu tôi nhận được cả 1 ngàn *miếng* bạc trong tay tôi, tôi cũng không đưa tay tôi ra chống lại con trai của nhà vua; vì chúng tôi nghe nhà vua đã chỉ-thị ông cùng A-bi-sai và Y-tai, nói: ‘Hãy bảo-vệ người trai trẻ Áp-sa-lôm cho ta!’” 13Mặt khác, nếu tôi đã đối-xử phân-bội chống lại sinh-mạng người ấy (và không một cái gì giấu được nhà vua), thì chính ông hẳn *cũng* sẽ lánh xa²⁾.” 14Thế thì Giô-áp nói: “Ta sẽ không mất thì giờ như vậy với ngươi.” Thế là, hắn cầm ba cây giáo trong tay hắn và đâm chúng xuyên qua tim của Áp-sa-lôm trong khi hắn vẫn còn sống ở giữa cây sồi. 15Và 10 người trai trẻ vác áo-giáp cho Giô-áp tập-hợp lại đánh Áp-sa-lôm và giết hắn chết.

16Rồi Giô-áp thổi kèn trom-bét, và dân trở lại thôi không đuổi theo Y-sơ-ra-ên, vì Giô-áp kiểm-chế dân. 17Rồi người ta lấy *thây* Áp-sa-lôm và ném hắn vào trong cái hố lớn trong rừng rồi chôn trên hắn một đồng đá rất lớn. Tất cả Y-sơ-ra-ên chạy trốn, mỗi người về lều của mình. 18Bây giờ, Áp-sa-lôm lúc còn sống đã từng lấy mà dựng cho hắn một cái trụ ở trong Thung-lũng của Vua, vì hắn nói: “Ta không có con trai để tưởng nhớ danh ta.” Vì vậy, hắn đặt tên cho cái trụ ấy theo chính tên của hắn, và nó được gọi là đài kỷ-niệm Áp-sa-lôm cho đến ngày nay.

Đa-vít khóc-thương vì Áp-sa-lôm chết (18.19-19.9)

19Lúc đó A-hi-ma-ách, con trai của Xa-đốc, nói: “Xin cho tôi chạy và đem tin cho nhà vua rằng *Đức* GIA-VÊ đã chứng minh: người khỏi bàn tay của các kẻ thù của người.” 20Nhưng, Giô-áp nói với hắn: “Ngươi không phải là người để đem tin ngày này, nhưng ngươi sẽ mang tin vào ngày khác; tuy nhiên, ngươi sẽ không đem tin gì cả ngày hôm nay bởi vì con trai của nhà vua đã chết.” 21Rồi Giô-áp nói với người Cu-si: “Hãy đi, nói cho nhà vua biết điều ngươi đã thấy.” Vì vậy, người Cu-si cúi chào Giô-áp, rồi chạy. 22Ngay lập tức, A-hi-ma-ách, con trai của Xa-đốc, nói cùng Giô-áp một lần nữa: “Nhưng, bất cứ điều gì xảy ra, xin cho tôi cũng chạy theo sau người Cu-si ấy.” Và Giô-áp nói: “Tại sao con muốn chạy, hỡi con trai ta, vì con sẽ không có được một phần thưởng gì để đi *cá*.” 23“Nhưng, bất cứ điều gì xảy ra,” nó nói, “tôi muốn chạy.” Thế là, Giô-áp nói với nó: “Chạy đi.” Thế thì, A-hi-

¹Gít-ra: 1 Sứ-ký 2.17 ghi Giê-the

²tức là: đứng xa không can thiệp

ma-ách chạy theo đường đồng bằng, rồi vượt lên qua *mặt* người Cu-si.

24Bấy giờ, Đa-vít đang ngồi giữa 2 công; còn người lính canh thì trèo lên đến vòm công bên cạnh vách tường, ngược mắt nó lên mà nhìn, kia, có một người đang chạy một mình. **25**Và người lính canh gọi cho nhà vua biết. Và nhà vua nói: “Nếu nó một mình, thì có tin lành trong miệng nó.” Rồi, người đó chạy đến gần hơn và gần hơn. **26**Rồi, người lính canh lại thấy một người khác nữa chạy; hẳn gọi cùng người giữ công và nói: “Kìa, một người khác chạy một mình.” Và nhà vua nói: “Thằng này cũng đang đem đến tin lành.” **27**Và người lính canh thưa: “Tôi thấy cách chạy của người đầu tiên giống như cách chạy của A-hi-ma-ách, con trai của Xa-đốc.” Và nhà vua nói: “Đây là một người tốt và đến với tin lành.”

28Và A-hi-ma-ách gọi và tâu lên vua: “Bình-an.” Và nó nằm phục xuống trước mặt nhà vua mà úp mặt nó xuống đất. Và nó tâu: “Chúc-tụng GIA-VÊ Đức Chúa TRỜI của bệ hạ, Đấng đã giao nộp những kẻ đã gior tay chúng lên chống lại chúa tôi nhà vua.” **29**Và nhà vua nói: “Đây là tốt đẹp cho chàng trai trẻ Áp-sa-lôm chẳng?” Và A-hi-ma-ách trả lời: “Khi Giô-áp sai kẻ tôi-tớ của nhà vua đi, và kẻ tôi-tớ này của bệ hạ, tôi đã thấy một sự náo-động lớn, nhưng tôi đã không biết điều gì.” **30**Thế thì nhà vua phán: “Quay qua và đứng đây.” Thế là, nó quay qua và đứng im.

31Và kìa, người Cu-si đến, người Cu-si tâu: “Xin chúa tôi nhà vua nhận tin lành, vì Đức GIA-VÊ đã chứng minh: nhà vua ngày này khỏi bàn tay của tất cả những người đã chỗi dậy chống lại nhà vua.” **32**Thế thì nhà vua nói với người Cu-si: “Đây là tốt đẹp cho chàng trai trẻ Áp-sa-lôm chẳng?” Và người Cu-si trả lời: “Xin giao những kẻ thù-nghịch của chúa tôi nhà vua, và tất cả những kẻ chỗi dậy chống lại nhà vua cho điều xấu-xa, như chàng trai trẻ đó!”

19¹Và nhà vua xúc-động sâu xa, đi lên đến phòng bên trên công và khóc. Và như vậy người đã nói khi người bước đi: “Ôi, con trai ta Áp-sa-lôm, con trai ta, con trai ta Áp-sa-lôm! Giá ta đã chết thay cho con, ôi Áp-sa-lôm, con trai ta, con trai ta!”

2Thế thì, Giô-áp được cho biết: “Kìa, vua đang khóc và khóc thương vì Áp-sa-lôm.” **3**Và chiến-thắng ngày đó đổi thành việc khóc thương cho tất cả dân, vì dân đều nghe nói trong ngày đó: “Nhà vua đau-khổ vì con trai của ngài.” **4**Vì vậy, ngày đó dân lén lút vào thành, như kẻ bị làm nhục chuồn đi khi bỏ trốn khỏi chiến-trường. **5**Và nhà vua trùm mặt mình lại, và nhà vua la khóc với tiếng la lớn: “Ôi, con trai ta Áp-sa-lôm! Ôi Áp-sa-lôm, con trai ta, con trai ta!” **6**Thế thì, Giô-áp đi vào trong nhà, đến cùng vua, và nói: “Ngày hôm nay, bệ hạ đã trùm mặt của tất cả tôi-tớ của bệ hạ bằng sự xấu-hổ², là những kẻ hôm nay đã cứu sinh-mạng của bệ hạ cùng sinh-mạng của các con trai và các con gái của bệ hạ, sinh-mạng của các bà vợ của bệ hạ, và sinh-mạng của những vợ bé của bệ hạ, ⁷với việc bệ hạ yêu-thương những kẻ ghét bệ hạ và bởi việc ghét những người thương-yêu bệ hạ. Vì bệ hạ đã tỏ ra ngày hôm nay rằng những vị chỉ-huy-trưởng và các tôi-tớ đều chẳng ra gì đối với bệ hạ; vì tôi biết *trong* ngày này rằng nếu Áp-sa-

lôm vẫn còn sống và tất cả chúng tôi đều chết hết trong ngày hôm nay, thì nó là đúng trước mắt của bệ hạ. ⁸Vì thế bây giờ, hãy chỗi dậy, hãy đi ra và nói chuyện từ-tế với những kẻ tôi-tớ của bệ hạ, vì tôi sẽ bởi Đức GIA-VÊ, nếu bệ hạ không đi ra, thì chắc-chắn không còn một người nào sẽ qua đêm với bệ hạ, và việc này sẽ còn tệ cho bệ hạ hơn tất cả điều xấu-xa đã đến trên bệ hạ từ thuở thơ-ấu của bệ hạ cho đến bây giờ.” ⁹Vì vậy, nhà vua chỗi dậy và ngồi tại công. Khi họ cho tất cả dân bình biết, rằng: “Kìa, nhà vua đang ngồi tại công,” thì tất cả dân đều đến trước mặt nhà vua.

Đa-vít được hồi-phục làm vua (19.9b-19.16)

9bBấy giờ Y-sơ-ra-ên đã chạy trốn, ai về lều nấy. **10**Rồi, tất cả dân-chúng đều đang cãi nhau khắp tất cả những chi-tộc Y-sơ-ra-ên rằng: “Nhà vua đã giải-thoát chúng ta khỏi lòng bàn tay các kẻ thù của chúng ta, và cũng giải-cứu chúng ta khỏi lòng bàn tay dân Phi-li-tin, nhưng bây giờ, vua đã chạy trốn Áp-sa-lôm ra ngoài xứ. **11**Tuy nhiên, Áp-sa-lôm, người mà chúng ta đã xúc dầu *trên* chúng ta, đã chết trong chiến-trận. Thế thì bây giờ, tại sao các người im lặng về việc rước nhà vua trở về?”

12Lúc đó, vua Đa-vít sai người tới các thầy tế-lễ Xa-đốc và A-bia-tha, nói: “Hãy nói với các trưởng-lão Giu-đa, rằng: ‘Tại sao các người là những kẻ rước nhà vua về cung vua sau chót, vì lời của tất cả Y-sơ-ra-ên đã đến cùng vua, *thậm-chí* đến cung vua? **13**Các người là anh em ta; các người là xương ta và thịt ta. ³ Thế thì, tại sao các người là những kẻ sau rốt rước nhà vua về?’ **14**Và nói với A-masa: ‘Người há chẳng phải là xương ta và thịt ta hay sao? Nguyên Đức Chúa TRỜI gây cho ta, và cũng hơn thế nữa, nếu người sẽ không là chỉ-huy-trưởng của quân-đội trước mặt ta, thay cho Giô-áp.’” **15**Vì thế, vua⁴ biến đổi tâm tất cả các người Giu-đa thành như một người, đến nỗi họ sai nhân *lời* đến nhà vua: “Hãy trở về, bệ hạ và tất cả tôi-tớ của bệ hạ.” **16**Thế thì, nhà vua trở về và đến xa tận sông Giô-đanh. Và Giu-đa đến Ghinh-ganh cốt để đi đón nhà vua, và đưa nhà vua qua sông Giô-đanh.

Đa-vít tha-thứ Si-mê-i và Mê-phi-bô-sét (19.17-19.31)

17Lúc ấy Si-mê-i con trai của Ghê-ra, người Bên-gia-min ở Ba-hu-rim, lật-đật đi xuống với các người Giu-đa để đón vua Đa-vít. **18**Và có 1 ngàn người Bên-gia-min với hắn, cùng với Xíp-ba, tôi-tớ của gia đình Sau-lơ, và 15 người con trai của hắn cùng 20 tôi-tớ của hắn *đi* với hắn; và chúng đi vội tới sông Giô-đanh trước nhà vua. **19**Rồi chúng cứ vượt qua chỗ cạn để đem hoàng gia qua *sông*, và để làm điều tốt đẹp trước mắt nhà vua. Và Si-mê-i, con trai của Ghê-ra, ngã nằm xuống trước mắt nhà vua trong khi *nhà vua* sắp vượt qua sông Giô-đanh. **20**Thế là hắn tâu lên vua: “Xin chúa tôi chớ kể lỗi tôi, cũng xin đừng nhớ đến điều kẻ tôi-tớ này của bệ hạ đã làm sai trong ngày mà chúa tôi nhà vua đi ra từ Giê-ru-sa-lem, để bệ hạ phải để nó vào tâm. **21**Vì kẻ tôi-tớ này của bệ hạ biết rằng mình đã phạm tội; vì thế, xin hãy coi, ngày hôm nay tôi đã đến, là kẻ đầu tiên trong tất cả nhà Giô-sép để đi xuống đón chúa tôi nhà vua.” **22**Nhưng A-bi-sai, con trai của Xê-ru-gia, trả lời rằng: “Si-mê-i há không bị xử-tử vì điều này, bởi vì

¹bản Hê-bơ-rơ là câu 19.1, còn bản Việt 1925 là câu 18.33

²hay: đã làm hổ mặt tất cả

³hay: cốt-nhục ta

⁴bản Hê-bơ-rơ: Người; bản Việt 1925: Đa-vít

hắn đã rửa-sả người được xúc dầu của Đức GIA-VÊ ư?”
 23Lúc đó Đa-vít nói: “Ta có can-hệ gì với các người, hỡi những con trai của Xê-ru-gia, mà ngày này các người phải là đối-thù cùng ta? Có người nào phải bị xử-tử trong Y-sơ-ra-ên hôm nay chăng? Vì ta chẳng biết rằng ta là vua trên Y-sơ-ra-ên hôm nay sao?” 24Và nhà vua nói với Si-mê-i: “Người sẽ không chết.” Như vậy, vua thề với hắn.

25Lúc đó, Mê-phi-bô-sét, con trai¹⁾ của Sau-lơ, xuống đón nhà vua; và ông đã chẳng làm gì cho bàn chân²⁾ của ông, cũng chẳng làm gì cho râu³⁾ của ông, cũng chẳng giặt quần-áo của ông từ ngày nhà vua ra đi cho đến ngày nhà vua về lại trong bình-an. 26Và xảy ra khi người đến từ Giê-ru-sa-lem để đón nhà vua, thì nhà vua nói với người: “Tại sao người đã không đi với ta, Mê-phi-bô-sét?” 27Thế là người trả lời: “Ôi chúa con, nhà vua, đứa tôi-tớ của con đã đánh lừa con; vì kẻ tôi-tớ này của bệ hạ đã nói: ‘Ta sẽ thắng lừa cho ta để ta có thể cỡi nó mà đi với nhà vua,’ bởi vì kẻ tôi-tớ này của bệ hạ bị què. 28Hơn nữa, nó đã nói xấu kẻ tôi-tớ này của bệ hạ với chúa của con, nhà vua; nhưng chúa của con, nhà vua y như vị thiên-sứ của Đức Chúa TRỜI, vì thế xin làm điều tốt-lành trong cái nhìn của bệ hạ. 29Vì tất cả gia hộ của cha của con chẳng là gì, nhưng chỉ là các người chết trước mặt chúa của con, nhà vua mà thôi; dầu vậy, bệ hạ cũng đã đặt kẻ tôi-tớ này của bệ hạ ở giữa vòng những người ăn nơi bàn ăn riêng của bệ hạ. Quyền gì con còn có nữa mà con nên khẩn-cầu nhà vua một cái gì hơn nữa?” 30Thế là nhà vua nói với ông: “Tại sao người còn nói về các việc của người? Ta đã phán: ‘Người và Xip-ba phải chia đất ấy.’ ” 31Và Mê-phi-bô-sét tâu lên nhà vua: “Xin để nó lấy tất cả đất ấy, vì chúa của con, nhà vua đã về cung an-toàn.”

Đa-vít thưởng cho Bạt-xi-lai (19.32-19.41)

32Bấy giờ, Bạt-xi-lai, người Ga-la-át đã đi xuống từ Rô-ghe-lim, rồi ông đi tiếp đến sông Giô-đanh với nhà vua để đưa nhà vua qua sông Giô-đanh. 33Bấy giờ, Bạt-xi-lai rất già, được 80 tuổi; và ông đã từng cung-cấp lương-thực cho nhà vua trong khi nhà vua ở tại Ma-ha-na-im, vì ông là một người rất cao-sang. 34Và nhà vua nói với Bạt-xi-lai: “Ông hãy vượt qua với ta, rồi ta sẽ cung-cấp lương-thực cho ông tại Giê-ru-sa-lem với ta.” 35Nhưng Bạt-xi-lai tâu lên vua: “Những ngày của những năm của đời tôi là bao lâu, mà tôi nên đi với nhà vua lên đến Giê-ru-sa-lem? 36Hôm nay tôi được 80 tuổi rồi. Có thể tôi phân-biệt được tốt và xấu sao? Hoặc, kẻ tôi-tớ này của nhà vua có thể ném được cái gì tôi ăn hoặc cái gì tôi uống sao? Hoặc tôi còn có thể nghe được tiếng của những người đàn-ông và những người đàn-bà hát sao? Thế thì, tại sao kẻ tôi-tớ này của nhà vua phải thêm gánh nặng cho chúa tôi nhà vua? 37Kẻ tôi-tớ này của nhà vua chỉ muốn qua sông Giô-đanh với nhà vua mà thôi. Cớ sao nhà vua phải bù cho tôi bằng phần-thưởng này? 38Xin cho kẻ tôi-tớ này của nhà vua trở về, để tôi có thể chết trong chính thành của tôi, gần mộ của cha tôi và mẹ tôi. Tuy nhiên, đây là tôi-tớ Kim-ham của nhà vua, xin cho nó vượt qua với chúa tôi nhà vua, và xin làm cho nó điều tốt trong cái nhìn của nhà vua. 39Và

nhà vua trả lời: “Kim-ham sẽ vượt qua với ta, và ta sẽ làm cho nó điều tốt trong cái nhìn của ông; và bất cứ điều gì ông yêu cầu ta, ta sẽ làm cho ông.” 40Tất cả dân đều qua sông Giô-đanh và nhà vua cũng qua. Rồi nhà vua hôn Bạt-xi-lai và chúc phước ông, và ông trở về chỗ của ông.

41Bấy giờ, nhà vua đi tiếp đến Ghinh-ganh, và Kim-ham cũng đi luôn; và tất cả dân Giu-đa và phân-nửa dân Y-sơ-ra-ên cũng qua với nhà vua.

Y-sơ-ra-ên và Giu-đa tranh nhau (19.42-19.44)

42Rồi, kìa, tất cả những người Y-sơ-ra-ên đến cùng nhà vua và tâu lên nhà vua: “Tại sao anh em chúng tôi, các người Giu-đa, đã ăn-cấp bệ hạ đi, đem nhà vua cùng hoàng gia và tất cả các người của Đa-vít đi với nhà vua qua sông Giô-đanh?” 43Thế thì, tất cả các người Giu-đa trả lời các người Y-sơ-ra-ên: “Bởi vì nhà vua là bà con gần đối với ta. Thế thì tại sao vấn-đề này nóng đối với anh em vậy? Có phải chúng ta đã ăn của nhà vua một cái gì, hay có cái gì đó bị lấy đi để ban cho chúng ta sao?”

44Nhưng các người Y-sơ-ra-ên trả lời các người Giu-đa, rằng: “Ta có 10 phần trong nhà vua, vì thế ta cũng có nhiều phần trên Đa-vít hơn các người. Thế tại sao các người đã đối-xử chúng ta với sự khinh-rẻ vậy? Chẳng phải ta trước tiên khuyên rước nhà vua của ta về ư?” Vậy mà các lời của những người Giu-đa gay gắt hơn các lời của những người Y-sơ-ra-ên.

Sê-ba nổi loạn (20.1-20.7)

201Bấy giờ, có một gã vô-lại vô tình có mặt ở đó, có tên là Sê-ba, con trai của Biéc-ri, là một người Bên-gia-min; hắn thổi kèn trom-bét và nói:

“Chúng ta chẳng có phần nào trong Đa-vít,

Chúng ta cũng chẳng có thừa-kế gì trong con trai của Y-sai;

Mỗi người về lều của mình, hỡi Y-sơ-ra-ên!”

2Vì vậy, tất cả những người Y-sơ-ra-ên đã đi lên đều không theo Đa-vít nữa, mà theo Sê-ba con trai của Biéc-ri; nhưng các người Giu-đa bám chặt vào vua của họ, từ sông Giô-đanh ngay cả đến Giê-ru-sa-lem.

3Lúc đó Đa-vít đến cung của mình tại Giê-ru-sa-lem, và nhà vua bắt 10 người đàn-bà ấy, là các vợ bé mà người đã để ở lại để giữ giữ cung, và canh-gác họ và chu cấp nuôi-dưỡng họ, nhưng không đi vào trong họ. Thế là họ bị giam-cầm cho đến ngày họ chết, sống như các bà góa.

4Đoạn vua phán cùng A-ma-sa: “Gọi các người Giu-đa cho ta nội trong 3 ngày, và chính người cũng có mặt tại đây.” 5Vì vậy, A-ma-sa đi gọi các người Giu-đa; nhưng ông ta trì-hoãn lâu hơn thời-hạn vua đã định cho mình.

6Và Đa-vít nói với A-bi-sai: “Bây giờ, Sê-ba con trai của Biéc-ri sẽ làm hại chúng ta nhiều hơn Áp-sa-lôm; hãy đem các tôi-tớ của chúa người mà đuổi theo nó, e rằng nó sẽ tìm được cho nó các thành kiên-cố và thoát khỏi tầm mắt của chúng ta.” 7Vì vậy, người của Giô-áp đi ra đuổi theo hắn, cùng với các người Kê-rê-thít và các người Phê-lê-thít, và tất cả các dũng sỹ; và họ đi ra từ Giê-ru-sa-lem để đuổi theo Sê-ba, con trai của Biéc-ri.

A-ma-sa bị giết (20.8-20.12)

¹nguyên ngữ là “con trai.” Thật ra Mê-phi-bô-sét là con trai của Giô-na-than, và là cháu nội của Sau-lơ

²tức là: chẳng rửa chân

³tức là: chẳng tỉa râu

⁸Khi họ đến nơi hòn đá lớn tại Ga-ba-ôn, thì A-ma-sa đến trước mặt họ. Bấy giờ, Giô-áp đang mặc quần-phục của ông ta, và phía ngoài nó là một dây đai có một thanh gươm ở trong vỏ, thắt nơi hông của ông ta; và khi ông ta tiến tới, thì nó tuột ra. ⁹Và Giô-áp nói cùng A-ma-sa: “Anh tôi mạnh giỏi chứ?” Và Giô-áp dùng bàn tay hữu của mình mà nắm chùm râu của A-ma-sa để hôn hân. ¹⁰Nhưng A-ma-sa đã không coi chừng thanh gươm ở trong tay của Giô-áp, vì vậy Giô-áp đâm hân nơi bụng bằng gươm ấy, và các phần bên trong của A-ma-sa đổ ra trên mặt đất, và không đâm hân lần thứ nhì; và hân chết. Đoạn Giô-áp cùng anh mình là A-bi-sai đuổi theo Sê-ba con trai của Biéc-ri. ¹¹Bấy giờ, có một người trong bọn trai trẻ của Giô-áp đứng kề bên *thầy của A-ma-sa* nói: “Bất cứ ai ủng-hộ Giô-áp và bất cứ ai vì Đa-vít, hãy theo Giô-áp.” ¹²Song A-ma-sa đang nằm đẫm trong máu ở giữa đường cái. Và khi người trai trẻ ấy thấy tất cả dân đứng bất động, nó dờn A-ma-sa từ đường cái vào trong cánh đồng và quăng một cái áo choàng trên cái thầy khi nó thấy mọi người đến đứng bất động bên cái thầy.

Cuộc nổi-loạn được dẹp yên (20.13-20.26)

¹³Vừa khi cái thầy được dờn khỏi đường cái, tất cả các người ấy tiếp tục theo Giô-áp để đuổi theo Sê-ba, con trai của Biéc-ri.

¹⁴Bấy giờ Sê-ba đi khắp tất cả các chi-tộc Y-sơ-ra-ên tới A-bên tới cả Bết-ma-ca và tất cả các người Bê-ri; và họ họp nhau lại và cũng đi theo hân. ¹⁵Và họ đến vây hân trong A-bên Bết-ma-ca, và họ đắp một cái mô đất đầu lại thành ấy, và nó đứng kề bên cái lũy; và mọi người cùng đi với Giô-áp đang công phá cốt để giết sập tường xuống. ¹⁶Lúc đó, có một người đàn-bà khôn-ngoa gọi từ thành: “Nghe đây! Nghe đây! Xin báo Giô-áp: ‘Đến đây để tôi được nói với ông.’” ¹⁷Thế là ông ta đến gần bà ấy; và bà nói: “Có phải ông là Giô-áp chăng?” Và ông trả lời: “Ta đây.” Rồi bà ta nói với ông: “Hãy lắng nghe lời của con-dồi này của ông.” Và ông ta trả lời: “Ta đang nghe.” ¹⁸Thế thì, bà ấy nói: “Trước đây người ta đã từng nói: ‘Chắc-chắn chúng sẽ cầu-xin lời *cổ-văn* tại A-bên,’ và như vậy, chúng chắm-dứt *cuộc tranh-chấp*. ¹⁹Tôi thuộc về những người yêu-chuộng hòa-bình và trung-tín trong Y-sơ-ra-ên. Ông đang cố hủy-diệt một thành, cả một người mẹ trong Y-sơ-ra-ên. Tại sao ông muốn nuốt hết tài sản riêng⁽¹⁾ của Đúc GIA-VÊ? ²⁰Và Giô-áp đáp lời và nói: “Còn lâu, còn lâu ta mới nuốt chửng hay hủy-diệt! ²¹Không phải vậy đâu. Song một người từ xứ đồi núi Ép-ra-im, có tên là Sê-ba con trai của Biéc-ri, đã gờ tay của hân lên chống Vua Đa-vít. Chỉ nộp hân, ta sẽ rời khỏi thành.” Và người đàn-bà nói với Giô-áp: “Này, đầu hân sẽ được ném qua tường cho ông.” ²²Rồi, người đàn-bà ấy khôn-ngoa đến cùng tất cả dân-chúng. Họ chém đầu Sê-ba con trai của Biéc-ri và ném nó cho Giô-áp. Thế là Giô-áp thổi kèn trom-pét; và họ giải-tán khỏi thành; ai về đâu nấy. Giô-áp cũng trở về với nhà vua tại Giê-ru-sa-lem.

²³Bấy giờ Giô-áp thống lãnh toàn bộ quân-đội Y-sơ-ra-ên; Bê-na-gia con trai của Giê-hô-gia-đa coi dân Kê-rê-thít và dân Phê-lê-thít; ²⁴và A-đô-ram coi lao-động cưỡng-bách

và Giô-sa-phát con trai A-hi-lút là quan ghi sổ-sách⁽²⁾; ²⁵và Sê-gia là thứ-ký⁽³⁾; Xa-đốc và A-bia-tha là các thầy tế-lễ; ²⁶và Y-ra người Giai-ro cũng là một thầy tế-lễ cho Đa-vít.

4. Các năm sau cùng của triều đại Đa-vít (21.1- 24.25)

Xử-hình các con trai của Sau-lo—người Ga-ba-ôn báo-thù (21.1-21.14)

21¹Bấy giờ, có một nạn đói trong 3 năm trong các ngày của Đa-vít, năm này sang năm khác; và Đa-vít tìm-kiếm sự hiện-diện của Đúc GIA-VÊ. Và Đúc GIA-VÊ nói: “Ấy là vì Sau-lo và nhà đẫm máu của nó, bởi vì nó đã giết dân Ga-ba-ôn.” ²Vì vậy vua gọi dân Ga-ba-ôn đến, và nói chuyện với họ (và, dân Ga-ba-ôn chẳng thuộc những con trai Y-sơ-ra-ên, nhưng thuộc về phần còn sống sót của dân A-mô-rít, và những con trai Y-sơ-ra-ên đã thề với họ, nhưng Sau-lo đã cố giết họ vì nhiệt tình cho những con trai Y-sơ-ra-ên và Giu-đa.) ³Đa-vít nói với dân Ga-ba-ôn như vậy: “Điều gì ta nên làm cho các ngươi? Và ta có thể chuộc tội như thế nào để các ngươi có thể chúc phước cho tài-sản riêng⁽⁴⁾ của Đúc GIA-VÊ?” ⁴Thế thì dân Ga-ba-ôn tâu lên vua: “Chúng tôi không *quan-tâm* gì đến bạc hay vàng với Sau-lo hay nhà của ông ấy, cũng không phải chúng tôi muốn giết bất cứ ai trong Y-sơ-ra-ên.” Và vua nói: “Ta sẽ làm cho các ngươi bất cứ điều gì các ngươi nói.” ⁵Thế là họ tâu lên nhà vua: “Kẻ đã đã tiêu hủy chúng tôi và đã mưu hại chúng tôi để chúng tôi phải bị trừ tiết không còn ở trong biên giới nào của Y-sơ-ra-ên, ⁶xin giao cho chúng tôi 7 người trong số các con trai của hân; và chúng tôi sẽ treo chúng trước mặt Đúc GIA-VÊ tại Ghi-bê-a, thành của Sau-lo, kể mà Đúc GIA-VÊ đã chọn.” Và nhà vua phán: “Ta sẽ cho.”

⁷Nhưng vua miễn cho Mê-phi-bô-sét, con trai của Giô-na-than, con trai của Sau-lo, bởi vì lời thề của Đúc GIA-VÊ ở giữa họ, giữa Đa-vít và Giô-na-than con trai của Sau-lo. ⁸Vì vậy, nhà vua bắt 2 con trai của Rít-ba, là con gái của A-gia, mà bà đã sinh ra cho Sau-lo là Át-mô-ni và Mê-phi-bô-sét, và 5 con trai của Mê-ráp con gái của Sau-lo, mà bà đã sinh ra cho Át-ri-ên, con trai của Bạt-xi-lai người Mê-hô-la. ⁹Rồi vua giao họ trong tay của dân Ga-ba-ôn; và chúng treo họ trong núi trước mặt Đúc GIA-VÊ, để 7 người ấy trong bọn ngã chung với nhau; và họ bị giết trong các ngày đầu tiên của mùa gặt vào lúc khởi sự mùa gặt lúa mạch.

¹⁰Và Rít-ba con gái của A-gia, lấy miếng vải bố và trải nó ra cho mình trên hòn đá, từ đầu mùa gặt cho đến khi nước đổ xuống trên các cây từ bầu trời⁽⁵⁾; và bà không cho các chim trời đậu trên chúng vào ban ngày, cũng không cho thú đồng *đến* vào ban đêm. ¹¹Khi Đa-vít được cho biết điều Rít-ba, con gái của A-gia, vợ nhỏ của Sau-lo đã làm, ¹²thì Đa-vít đi lấy hải cốt của Sau-lo và hải cốt của Giô-na-than, con trai của Sau-lo, từ các người ở Gia-be ở xứ Ga-la-át, là những kẻ đã lấy trộm chúng từ quang-trường lộ thiên ở Bết-san, là nơi mà dân Phi-li-tin đã treo họ lên vào ngày dân Phi-li-tin đánh hạ Sau-lo tại Ghinh-bô-a.

²hay: quan thái-sứ

³người sao-bản, quan ký-lục

⁴tức là: Y-sơ-ra-ên

⁵nghĩa là: mưa rơi

¹tức là: Y-sơ-ra-ên

13Và vua đem hài cốt của Sau-lơ và hài cốt của Giô-nathan, con trai của Sau-lơ lên từ chỗ đó, và họ cũng thâu-góp lại hài cốt của những người đã bị treo. 14Họ chôn hài cốt của Sau-lơ và Giô-nathan con trai của người, trong xứ Bên-gia-min, tại Xê-la, trong mộ của Kịch cha của Sau-lơ; như vậy họ đã làm mọi điều mà nhà vua truyền; và sau đó ĐỨC CHÚA TRỜI mới lay-chuyển bởi sự khản-nài cho xứ ấy.

Thuộc hạ của Đa-vít giết người không-lò (21.15-21.22)

15Bây giờ, khi dân Phi-li-tin lại có chiến-tranh với Y-sơ-ra-ên, Đa-vít cùng với các thuộc hạ của mình đi xuống; và trong khi họ đánh lại dân Phi-li-tin, Đa-vít trở nên mệt-mỏi. 16Lúc đó, Ít-bi-Bê-nốp, là người trong số con cháu của người không-lò ấy, có cây lao nặng 300 siéc-lơ bằng đồng, đeo một cây gươm mới; và hắn nói để giết Đa-vít. 17Nhưng A-bi-sai con trai của Xê-ru-gia giúp vua, đánh người Phi-li-tin ấy, và giết hắn. Lúc đó thuộc hạ của Đa-vít thề với vua, nói: “Bệ hạ sẽ không được đi ra với chúng tôi để chiến-đấu nữa, để bệ hạ không thề làm tắt ngọn đèn của Y-sơ-ra-ên.”

18Bây giờ xảy ra sau việc này, lại có chiến-tranh với dân Phi-li-tin tại Góp; lúc đó, Si-bê-cai người Hu-sa đánh hạ Sáp, là người trong số con cháu của tên không-lò ấy. 19Và lại có chiến-tranh với dân Phi-li-tin nữa tại Góp; và Ên-ca-na con trai của Gia-a-rê-Ô-rê-ghim, người Bết-lê-hem, đánh hạ Gô-li-át⁽¹⁾ người Gát, là kẻ có cây lao có cái cán giống như cây đũa của thợ dệt. 20Và có chiến-tranh tại Gát nữa, nơi có một người đàn-ông có vóc dạng to lớn, là kẻ có 6 ngón trên mỗi bàn tay và có 6 ngón trên mỗi bàn chân, tổng-cộng là 24; và hắn cũng được sinh ra cho người không-lò ấy. 21Và khi hắn thách đố Y-sơ-ra-ên, Giô-nathan con trai của Si-mê-i, anh của Đa-vít, đánh hạ hắn. 22Bốn kẻ này đã được sinh ra cho người không-lò ấy tại Gát, và chúng đều ngã gục bởi tay của Đa-vít và bởi tay các tôi-tớ của người.

Thi-thiên của Đa-vít ca-tụng sự giải-cứu của ĐỨC GIA-VÊ (22.1-22.51)

22¹Và Đa-vít nói các lời của bài ca này cùng ĐỨC GIA-VÊ trong ngày mà ĐỨC GIA-VÊ đã giải-cứu người khỏi lòng bàn tay của tất cả những kẻ thù của người và khỏi lòng bàn tay của Sau-lơ. ²Và người nói:

“ĐỨC GIA-VÊ là tảng đá của con, đồn-lũy của con, và là Đấng giải-cứu của con,

³ĐỨC CHÚA TRỜI của con, tảng đá của con, nơi Chúa con ẩn-náu,

Cái khiên của con và sừng của sự cứu-rỗi con, thành-trì của con và nơi ẩn-náu của con,

Đấng Cứu-rỗi của con, Chúa cứu con khỏi sự hung-bạo.”

⁴“Tôi kêu-cầu ĐỨC GIA-VÊ, Đấng đáng được ca-tụng; và tôi được cứu khỏi các kẻ thù tôi.

⁵“Vì sóng của sự chết đã bao quanh tôi;

Các dòng xoáy diệt vong đã tràn ngập đầu tôi;

⁶Các dây của Âm-phủ đã quấn quanh tôi;

Các bẫy của sự chết đã đổi đầu tôi.

⁷“Trong cảnh khốn-cùng của tôi, tôi đã kêu-cầu ĐỨC GIA-VÊ;

Phải, tôi đã khóc cùng ĐỨC CHÚA TRỜI của tôi;

Và từ đền thờ của Ngài, Ngài đã nghe tiếng tôi,

Và tiếng gào xin giúp-đỡ của tôi đã đến tai Ngài.

⁸“Rồi trái đất đã lung-lay và rúng động,

Các nền của tầng trời đều run-rẩy

Và bị lung-lay, bởi vì Ngài giận.

⁹“Khói đã bốc lên từ các lỗ mũi Ngài,

Và lửa từ miệng Ngài đã đến tai

¹⁰“Ngài cũng đã chào các tầng trời, và đã xuống

Với sự tối-tăm đầy-đặc dưới các chân của Ngài.

¹¹“Ngài cỡi trên chê-rúp và bay;

Và Ngài hiện ra trên các cánh gió.

¹²“Và Ngài dùng bóng tối làm các trướng quanh Ngài,

Một khối nước, các mây đầy-đặc của bầu trời.

¹³“Từ sự sáng chói trước mặt Ngài,

Than lửa đã được nhen lên.

¹⁴“ĐỨC GIA-VÊ đã sấm rền từ trời,

Và Đấng Chí-cao đã thốt ra tiếng của Ngài.

¹⁵“Và Ngài bắn các mũi tên và làm tàn-lạc chúng,

Sét, và đã đánh tan chúng.

¹⁶“Rồi các eo biển lộ ra,

Các nền của thế gian bị bày ra trần trụi,

Bởi lời quở-trách của ĐỨC GIA-VÊ,

Do luồng hơi thở của các lỗ mũi của Ngài.

¹⁷“ Từ trên cao Ngài vươn ra nắm lấy tôi;

Ngài rút tôi ra khỏi nhiều cơn nước.

¹⁸“Ngài giải-cứu tôi khỏi kẻ thù mạnh-bạo của tôi,

Khỏi những kẻ ghét tôi, vì chúng quá mạnh đối với tôi.

¹⁹“Chúng đổi-đầu tôi trong ngày tai-họa của tôi,

Nhưng ĐỨC GIA-VÊ là sự hậu-thuần của tôi.

²⁰“Ngài cũng đem tôi ra vào trong chỗ rộng-rãi;

Ngài giải-cứu tôi, vì Ngài hài lòng với tôi.

²¹“ĐỨC GIA-VÊ đã thưởng tôi theo sự công-chính của tôi;

Theo sự thanh-sạch của các bàn tay tôi, Ngài đã thưởng tôi.

²²“Vì vậy tôi đã giữ các đường-lối của ĐỨC GIA-VÊ,

Và đã chẳng hành-động gian-ác chống lại ĐỨC CHÚA TRỜI của tôi.

²³“Vì tất cả các giới-luật của Ngài đã ở trước mặt tôi;

Còn về luật-lệ của Ngài, tôi đã chẳng lia xa chúng.

²⁴“Tôi đối với Ngài cũng đã không trách được,

Và tôi đã giữ tôi khỏi sự gian-ác của tôi.

²⁵“Vì thế, ĐỨC GIA-VÊ đã thưởng tôi theo sự công-chính của tôi,

Theo sự thanh-sạch của tôi trước mắt Ngài.

¹ Sứ ký 20.5 ghi Lát-mi em trai của Gô-li-át

26“Với kẻ từ-tế, Chúa tỏ chính Chúa là từ-tế,
Với kẻ không trách được, Chúa tỏ chính Chúa không
trách được;
27Với kẻ tinh-khiết, Chúa tỏ chính Chúa là tinh-khiết,
Và với kẻ đòi-bại, Chúa tỏ chính Chúa là sắc-sảo.
28“Và Chúa cứu một dân tộc bị họa;
Nhưng mắt của Chúa ở trên dân ngạo-mạn mà Chúa hạ
thấp.
29“Vì Chúa là ngọn đèn của con, Đức GIA-VÊ ôi;
Và Đức GIA-VÊ soi sáng sự tối-tăm của con.
30“Vì bởi Chúa, con có thể tấn công một đạo-binh;
Bởi Đức Chúa Trời của con, con có thể nhảy qua một
bức tường.”
31“Còn Đức Chúa Trời, đường-lối Ngài không trách
được;
Lời của Đức GIA-VÊ được thử-nghiệm;
Ngài là cái thuẫn cho mọi kẻ ân-náu trong Ngài.
32“Vì ai là Đức Chúa TRỜI, ngoại trừ Đức GIA-VÊ?
Và ai là tảng đá, ngoại trừ Đức Chúa TRỜI chúng ta?
33“Đức Chúa TRỜI là đồn-lũy vững-chắc của tôi;
Và Ngài đặt kẻ không trách được trong lối của Ngài.
34“Ngài khiến bàn chân tôi như *chân của* những con nai
cái đó,
Và đặt tôi trên các nơi cao⁽¹⁾ của tôi.
35“Ngài luyện-tập các bàn tay tôi cho chiến-trận,
Để các cánh tay tôi có thể giương cung bằng đồng.
36“Chúa cũng đã cho con cái thuẫn cứu-rỗi của Chúa,
Và sự giúp-đỡ của Chúa làm cho con vĩ-đại.
37“Chúa làm lớn những bước chân con ở dưới con,
Và những bàn chân con đã chẳng trượt.
38“Con đã truy đuổi các kẻ thù con và đã diệt chúng,
Và con đã chẳng rút lui cho đến khi chúng đã bị diệt.
39“Và con đã nuốt chúng và đã đập vỡ tan chúng, đến
nỗi chúng đã chẳng chỗi dậy được;
Và chúng đã ngã dưới các bàn chân con.
40“Vì Chúa đã thất lưng con bằng sức mạnh để chiến-
đấu;
Chúa đã gây cho những kẻ chỗi lên chống lại con cúi
xuống dưới con.
41“Chúa cũng đã khiến những kẻ thù con xây lưng lại
con⁽²⁾,
Và con đã làm im-lặng những kẻ ghét con.
42“Chúng đã tìm, nhưng đã chẳng có một ai cứu;
Đến cả Đức GIA-VÊ, nhưng Ngài đã không trả lời
chúng.
43“Đoạn con đã nghiền nát chúng như bụi đất,
Con đã chà-nát và giày-đạp chúng như bùn đường-phổ.
44“Chúa cũng đã giải-cứu con khỏi các sự tranh-giành

của dân con;
Chúa đã giữ con làm đầu các quốc-gia;
Một dân-tộc mà con đã chẳng biết phục-dịch con.
45“Dân ngoại-quốc già bộ vâng-phục con;
Vừa khi chúng nghe, chúng vâng-phục con.
46“Các người ngoại-quốc đều mắt can-đảm,
Và đi ra khỏi các đồn-lũy của chúng vừa run.
47“Đức GIA-VÊ sống, và đáng chúc-tụng tảng đá của
con;
Và đáng tán-tụng Đức Chúa TRỜI, tảng đá cứu-rỗi của
con,
48Đức Chúa TRỜI, Ngài báo-thù cho con,
Và đặt các dân-tộc phía dưới con,
49Chúa cũng đem con ra khỏi các kẻ thù con;
Chúa cả nâng con cao hơn những kẻ nổi lên chống con;
Chúa giải-cứu con khỏi kẻ hung-bạo đó.
50“Vì thế, con sẽ dâng các lời cảm-tạ lên cho Chúa,
Đức GIA-VÊ ôi, ở giữa các quốc-gia,
Và con sẽ hát các lời ca-tụng tới danh Chúa.
51“Ngài là cái tháp giải-cứu cho vua của Ngài⁽³⁾,
Và tỏ ân-cần yêu-thương cho kẻ được xúc-dầu của
Ngài,
Cho Đa-vít và dòng-giống của người mãi mãi.”

Bài ca cuối cùng của Đa-vít (23.1-23.7)

23¹Bây giờ, đây là các lời cuối-cùng của Đa-vít.
Đa-vít con trai của Y-sai tuyên-bổ,
Và là kẻ đã được nâng lên cao, tuyên-bổ,
Kẻ được xúc dầu của Đức Chúa TRỜI của Gia-cóp,
Và là tác giả các thánh-thi ngọt-ngào của Y-sơ-ra-ên:
2“Linh Đức GIA-VÊ đã phán bởi ta,
Và lời Ngài đã ở trên lưỡi ta.
3“Đức Chúa TRỜI của Y-sơ-ra-ên đã phán,
Tảng Đá ấy của Y-sơ-ra-ên đã phán cùng ta:
‘Kẻ cai-trị loài người một cách công-chính,
Mà cai-trị trong sự kinh-sợ Đức Chúa TRỜI,
4Thì như ánh-sáng của buổi mai *khi* mặt trời mọc lên,
Một buổi sáng không mây,
Khi cô non nhú lên từ mặt đất,
Nhờ ánh-nắng sau cơn mưa.’
5“Nhà ta không thật là như thế với Đức Chúa TRỜI
sao?
Vì Ngài đã lập một giao-ước đời đời với ta,
Đã điều-khiển trong mọi việc, và đã bảo-vệ;
Vì mọi cứu-rỗi của ta và mọi ước-ao của ta,
Thật sự Ngài sẽ chẳng làm nó tăng-trưởng hay sao?
6“Nhưng kẻ vô-lại, mọi kẻ trong bọn sẽ bị liệng đi như
gai,
Vì chúng không thể gom vào bàn tay được;

¹nghĩa là: vinh quang

²nghĩa là: xây lưng lại để tháo chạy

³tức là: Đa-vít, vua mà Đức Chúa Trời lập

⁷Nhưng kẻ đưng chúng

Phải được trang-bị đồ bằng sắt và cán cây lao,

Và chúng sẽ bị đốt hoàn-toàn bằng lửa tại chỗ *chúng* ngồi.”

Những người phi-thường của Đa-vít (23.8-23.39)

8Đây là các tên những người đàn-ông phi-thường mà Đa-vít đã có: Giô-sép-Ba-sê-bết, một người Tách-kê-môn, đầu-trưởng⁽¹⁾ các chi-huy-trưởng; người được gọi là A-đi-nô người Ấy-xên, bởi vì người giết⁽²⁾ 800 người cùng một lúc; ⁹và sau người là Ê-lê-a-sa con trai của Đô-đô người A-hô-a, 1 trong 3 người đàn-ông phi-thường ở với Đa-vít khi họ si-nhục dân Phi-li-tin *đang* họp lại tại đó để đánh trận và những người Y-sơ-ra-ên đã rút lui. ¹⁰Người chỗi dậy và đánh dân Phi-li-tin cho đến khi tay người rã-rời và bám vào thanh gươm, và Đúc GIA-VÊ đem đến một chiến-thắng vĩ-đại ngày đó; và dân-chúng theo người trở lại chỉ để lột trần *các* kẻ bị giết rồi.

11Bây giờ sau người là Sam-ma con trai của A-gê một người Ha-ra. Dân Phi-li-tin đã tập-hợp thành một đạo-binh, nơi có một miếng đất đầy những cây đậu lăng, và dân-chúng chạy trốn dân Phi-li-tin. ¹²Nhưng người đứng ở giữa miếng đất đó, bảo-vệ nó và đánh dân Phi-li-tin; và Đúc GIA-VÊ đem đến một chiến-thắng lớn-lao.

13Lúc đó 3 người trong số 30 vị đầu-trưởng đi xuống và đến cùng Đa-vít trong mùa gặt đến đồng A-đu-lam, trong khi đạo-binh dân Phi-li-tin cắm trại trong thung-lũng Ra-pha. ¹⁴Và Đa-vít lúc đó *đang* ở trong đồn, trong khi quân đồn-trú của dân Phi-li-tin lúc đó *đang* ở tại Bết-lê-hem. ¹⁵Đa-vít có một con thềm và nói: “Ôi, ước gì có ai đó cho ta nước để uống từ cái giếng của Bết-lê-hem ở cạnh cái công!” ¹⁶Thế là, 3 người đàn-ông phi-thường ấy mở đường ngang qua trại dân Phi-li-tin, và múc nước từ cái giếng của Bết-lê-hem ở cạnh công, rồi lấy nó mà đem cho Đa-vít. Tuy nhiên, *Đa-vít* không chịu uống, nhưng đổ nó ra *dâng* cho Đúc GIA-VÊ; ¹⁷và người nói: “Đúc GIA-VÊ ôi! Con quyết không uống nước này. *Con sẽ uống* máu của những người đã bị nguy-hiêm tánh-mạng hay sao?” Vì thế, người đã không uống nó. Những điều này 3 người đàn-ông phi-thường ấy đã làm.

18Và A-bi-sai, anh của Giô-áp, con trai của Xê-ru-gia, là đầu-trưởng của 30⁽³⁾ vị đó. Và người vung cây giáo của người chống lại 300 và giết *chúng*, và cũng nổi danh như 3 vị ấy. ¹⁹Người được danh-giá nhất trong 30, vì thế người trở thành chi-huy-trưởng của họ; tuy vậy, người không bằng⁽⁴⁾ 3 vị ấy.

20Lúc đó Bê-na-gia con trai của Giê-hô-gia-đa, con trai của một người dưng-cảm ở Cáp-xê-ên, là kẻ đã làm các việc phi-thường, giết 2 người *con trai của* A-ri-ên của Mô-áp. Người cũng đi xuống và giết một con sư-tử ở chính giữa một cái hồ vào một ngày có tuyết kia. ²¹Và người đã đánh hạ một người Ê-díp-tô, một người đàn-ông có vóc dáng. Bây giờ, người Ê-díp-tô ấy có một cây giáo

trong tay, nhưng người đi xuống tới hấn với một cây dùi cui và rút cây giáo khỏi tay người Ê-díp-tô, và giết hấn bằng chính cây giáo của hấn. ²²Các *việc* này Bê-na-gia con trai của Giê-hô-gia-đa đã làm, và nổi danh như 3 người đàn-ông phi-thường. ²³Người được danh-giá ở giữa vòng *nhóm* 30, người không bằng 3 vị ấy. Và Đa-vít bổ-nhiệm người coi vệ-binh của mình.

24A-sa-ên em trai Giô-áp ở trong *nhóm* 30; *cũng có* Ên-cha-na con trai của Đô-đô ở Bết-lê-hem; ²⁵Sam-ma người ở Ha-rôt; Ê-li-ca người ở Ha-rôt; ²⁶Hê-lét người Phê-lét; Y-ra con trai của Y-ke người Thê-cô-a; ²⁷A-bi-ê-xe người A-na-tốt; Mê-bô-nai người Hu-sa; ²⁸Xanh-môn người A-hô-a; Ma-ha-rai người Nê-tô-pha; ²⁹Hê-lép con trai Ba-a-na, người Nê-tô-pha; Y-tai con trai Ri-bai ở Ghi-bê-a trong các con trai Bê-na-gia-min; ³⁰Bê-na-gia một người Phi-ra-thôn, Hi-đai ở các khe thuộc Ga-ách; ³¹A-bi-Anh-bôn người A-ra-ba; Át-ma-vết ở Bạt-cum, ³²Ê-li-ác-ba người ở Sa-anh-bôn, các con trai của Gia-sen, Giô-na-than, ³³Sam-ma người Ha-ra, A-ki-am con trai của Sa-ra người Ha-ra, ³⁴Ê-li-phê-lét con trai của A-cát-bai con trai của người Ma-a-cát ấy, Ê-li-am, con trai của A-hi-tô-phên người Ghi-lô, ³⁵Hết-rô người Cạt-mên, Pha-rai người Á-rạp, ³⁶Di-ganh con trai của Na-than ở Xô-ba, Ba-ni người Gát, ³⁷Xê-léc người Am-môn, Na-ha-rai người Bê-ê-rôt, những kẻ vác áo-giáp Giô-áp con trai của Xê-ru-gia, ³⁸Y-ra người Giê-the, Ga-rép người Giê-the, ³⁹U-ri người Hê-tít; 37 tổng-cộng.

Đa-vít lấy tổng-kiểm-tra (24.1-24.9)

24¹Bây giờ con giận của Đúc GIA-VÊ lại bùng bùng chống Y-sơ-ra-ên, và nó kích-thích Đa-vít để nói chống lại họ: “Đi, hãy đem Y-sơ-ra-ên và Giu-đa.”

²Và nhà vua phán cùng Giô-áp là tổng tư lệnh quân-đội đang ở với mình: “Bây giờ hãy đi khắp tất cả các chi-tộc Y-sơ-ra-ên, từ Đan đến Bê-e-Sê-ba, và tụ-hợp dân-chúng, để ta biết được con số dân-chúng.” ³Nhưng Giô-áp tâu lên vua: “Bây giờ, nguyện-xin GIA-VÊ Đúc Chúa TRỜI của bệ hạ thêm vào dân-chúng một trăm lần nhiều hơn hiện tại, trong khi đôi mắt của chúa tôi nhà vua *vẫn còn* thấy; nhưng tại sao chúa tôi nhà vua *lại* vui-thích trong việc này?” ⁴Đâu vậy, lời của vua thắng Giô-áp và các vị chi-huy-trưởng của quân-đội. Vì vậy, Giô-áp và các vị chi-huy-trưởng quân-đội đi ra khỏi sự hiện-diện của vua Y-sơ-ra-ên. ⁵Và họ vượt qua sông Giô-đan và cắm trại tại A-rô-e, về bên phải của thành *nằm* ở chính giữa thung-lũng Gát, và hướng về Gia-ê-xe. ⁶Rồi họ đến Ga-la-át rồi đến đất của Tạt-tim-hót-si, rồi họ đến Đan-Gia-an và vòng quanh đến Si-đôn, ⁷rồi đến thành-lũy xứ Ty-ơ-rơ và đến tất cả các thành của dân Hê-vít và của dân Ca-na-an, rồi họ đi ra đến miền nam của Giu-đa, đến Bê-e-Sê-ba. ⁸Thế là sau khi họ đã đi khắp xứ, họ đến Giê-ru-sa-lem sau 9 tháng 20 ngày. ⁹Và Giô-áp trao số thống kê dân-chúng cho nhà vua; và trong Y-sơ-ra-ên có 800 ngàn người can-đảm đã rút gươm⁽⁵⁾, và các người Giu-đa là 500 ngàn.

Đa-vít nhận án-phạt: dịch-hạch (24.10-24.17)

10Bây giờ tâm Đa-vít khiến vua rối rắm sau khi vua đã

¹hay: đầu-trưởng của bộ Ba

²bản khác thêm: do hấn quơ giáo

³bản khác: 3

⁴nguyên ngữ: người không đạt tới 3 vị ấy; có nghĩa là: người không có khí phách phi-thường như 3 vị ấy.

⁵nghĩa là: đã chiến đấu

đếm dân. Vì vậy, Đa-vít thưa cùng ĐỨC GIA-VÊ: “Con đã phạm tội rất nặng trong điều con đã làm. Nhưng bây giờ, ĐỨC GIA-VÊ ôi, xin khiến tội-lỗi của kẻ tôi-tớ này của Chúa đi qua mất, vì con đã hành-động một cách rất ngu-dại.”¹¹ Khi Đa-vít dậy vào buổi sáng, thì lời của ĐỨC GIA-VÊ đến cùng tiên-tri Gát, đáng tiên-kiến của Đa-vít, rằng: ¹²“Đi và nói với Đa-vít: ‘GIA-VÊ nói như vậy: ‘Ta đang cho ngươi 3 điều; chọn cho ngươi 1 trong 3 điều, mà Ta có thể gây ra cho ngươi.’ ”¹³ Vì vậy Gát đến cùng Đa-vít và cho vua biết, và tâu lên vua: “Sẽ phải có 7 năm nạn đói đến cùng vua trong xứ của vua? Hoặc vua sẽ chạy trốn 3 tháng trước mặt các địch-thủ của vua trong khi chúng đuổi theo vua? Hoặc sẽ phải có 3 ngày bệnh dịch trong xứ của vua? Bây giờ hãy xem-xét và xem câu trả lời nào tôi sẽ đem về cho Đấng đã sai tôi.”¹⁴ Thế thì Đa-vít nói với Gát: “Ta bị khốn vô cùng. Xin cho chúng ta bây giờ rơi vào trong tay của ĐỨC GIA-VÊ vì các sự khoan hồng của Ngài là lớn, nhưng xin đừng cho ta rơi vào tay của loài người.”

¹⁵ Vì vậy, ĐỨC GIA-VÊ giáng bệnh dịch trên Y-sơ-ra-ên từ buổi sáng cho đến giờ đã định; có 70 ngàn người trong dân từ Đan đến Bê-e-Sê-ba chết. ¹⁶ Khi vị thiên-sứ giơ tay của ngài về phía Giê-ru-sa-lem để hủy-diệt nó, ĐỨC GIA-VÊ dụ gieo tai-họa lại, phán cùng vị thiên-sứ là đáng đã hủy-diệt dân: “Đủ rồi! Bây giờ, hãy buông lợi tay ngươi!” Và vị thiên-sứ của ĐỨC GIA-VÊ đang ở cạnh sân đập lúa của A-rau-na người Giê-bu. ¹⁷ Lúc đó Đa-vít thưa cùng ĐỨC GIA-VÊ khi vua thấy vị thiên-sứ đang đánh hạ dân-chúng, và thưa: “Xin nhìn xem, chính con là kẻ đã phạm tội, và chính con là kẻ đã làm sai; nhưng bây giờ chiên này, họ đã làm điều gì đâu? Xin để bàn tay Chúa chông con và chông nhà của cha con.”

Đa-vít dựng lên một bàn-thờ (24.18-24.25)

¹⁸ Thế là Gát đến cùng Đa-vít trong ngày đó và tâu lên vua: “Hãy đi lên, hãy dựng lên một bàn-thờ cho ĐỨC GIA-VÊ trên sân đập lúa của A-rau-na⁽¹⁾ người Giê-bu.”¹⁹ Đa-vít đi lên theo lời của Gát, y như ĐỨC GIA-VÊ đã truyền. ²⁰ Và A-rau-na nhìn xuống và thấy nhà vua cùng các tôi-tớ của vua đang vượt qua hướng về mình; A-rau-na đi ra và cúi mặt của mình xuống đất trước mặt nhà vua. ²¹ Đoạn A-rau-na thưa: “Có sao chúa tôi nhà vua đến cùng kẻ tôi-tớ này của nhà vua?” Và Đa-vít nói: “Để mua cái sân đập lúa từ ngươi, cốt để xây một bàn-thờ cho ĐỨC GIA-VÊ, để bệnh dịch này có thể được cầm lại khỏi dân-chúng.”²² Và A-rau-na tâu lên Đa-vít: “Xin chúa tôi nhà vua hãy lấy và dâng lên cái là tốt trong cái nhìn của nhà vua. Kìa, những con bò đực cho của-lễ thiêu, những cỗ và các ách bò dùng làm cũi.”²³ Mọi vật, thưa nhà vua, A-rau-na này xin biếu cho nhà vua.” Và A-rau-na tâu lên vua: “Nguyên-xin GIA-VÊ ĐỨC CHÚA TRỜI của bệ hạ chấp-nhận bệ hạ.”

²⁴ Tuy nhiên, nhà vua nói với A-rau-na: “Không, nhưng chắc-chắc ta sẽ mua nó từ ngươi với một giá, vì ta sẽ không dâng các của-lễ thiêu lên cho GIA-VÊ ĐỨC CHÚA TRỜI của ta mà ta không tốn-kém gì cả.” Thế là Đa-vít mua cái sân đập lúa và những con bò với giá 50 siếc-lor bạc. ²⁵ Và Đa-vít xây tại đó một bàn-thờ cho ĐỨC GIA-VÊ, và dâng các của-lễ thiêu và các của-lễ bình-an. Do đó,

ĐỨC GIA-VÊ động lòng bởi sự khấn-nài vì xứ-sở này, và bệnh dịch được cầm lại khỏi Y-sơ-ra-ên.

¹Trong 2 Sứ ký 3.1: Q-t-nan